

«Αστερίων»

(Υλικό: Μινώταυρος)

Θέατρο

Αντώνης Λίτκε

Εκδόσεις Nova Atlantis - Νοέμβριος 2010

Αριθμός έκδοσης 1
«Αστερίων» (Υλικό Μινώταυρος)

ISBN 978-960-99830-1-3

© Αντώνης Λίτκε
antonis.litke@gmail.com

Επιτρέπεται η χρήση μέρους η όλου του κειμένου με προϋπόθεση την αναφορά της πηγής, του ονόματος του συγγραφέα και της έκδοσης.

Πρόσωπα του Έργου

Θησεύς

Αριάδνη

Κοπέλα

Αστερίων

ΠΡΑΞΗ 1^η

(Σκηνικό: Σε ένα τυχαίο διάδρομο ενός λαβυρίνθου. Οι τοίχοι είναι μουντοί, μουχλιασμένοι και γκρίζοι. Φωτίζονται με αδύνατους και ελαφρώς χρωματιστούς κρυφούς προβολείς είτε υπόγειους είτε από το ταβάνι. Μια ομάδα τριών ανθρώπων εισβάλλει στη σκηνή. Μπροστά είναι ο Θησεάς κρατώντας στο ένα χέρι το σπαθί και στο άλλο τον σπάγγο. Πίσω του τον κρατάει από το μπράτσο η Αριάδνη, και πίσω άλλη μια κοπέλα που κρατάει την Αριάδνη από το χέρι. Όλοι είναι έντρομοι και προχωρούν με αργά διστακτικά βήματα. Ακούγονται απόκοσμοι και απόμακροι βρυχηθμοί άγριου ζώου.)

Θησεύς (προστακτικά): Να μην αφήσει ο ένας τον άλλον; Όχι πάλι αυτην την φορά! Οι βρυχηθμοί ακούγονται από μπροστά μου. Ότι κι αν εμφανιστεί μη φοβηθείτε. Θα το παλέψω! Να κρατιέστε μόνο. Αν αφήσουμε την κλωστή χαθήκαμε.

Αριάδνη: Αλλοίμονο! Νομίζω ότι ήδη ακούω τις φωνές των άλλων παιδιών. Σαν να τα κυνηγάει το κτήνος.

Κοπέλα: Ίσως είναι ευκαιρία τώρα που έχουμε ακόμα την κλωστή να γυρίσουμε πίσω. Θα έχουν φύγει οι φρουροί της εισόδου. Το ξέρουν πως δεν φεύγει κανένας ζωντανός από εδώ μέσα.

Αριάδνη: Δεν αντέχω τις φωνές αυτές Θεέ μου! Σώσε τα!

Θησεύς: Ησυχάστε! Με τις φωνές θα μας ακούσει. Είναι ευκαιρία τώρα που έχει στραμμένη την προσοχή του αλλού να τον πετύχουμε από πίσω και να τον αιφνιδιάσουμε. Σίγουρα δεν θα ξέρει τι του ετοιμάζουμε! Οι μέρες του ανίερου βασιλείου του θα τελειώσουν. Το ορκίζομαι στα ιερά τα όπλα του πατέρα μου! Και το χέρι τούτο που κρατάει την κλωστή... θα κόψει μια και καλή της δικής του της ζωής το νήμα.

Κοπέλα: Αν είχαμε μείνει όλοι μαζί θα ήμουν πιο ήσυχη!

Θησεύς: Σας το είπα από την αρχή! Να μην διαλυθείτε. Έπρεπε όλοι μαζί πιασμένοι από τα χέρια να προχωρήσουμε για την καρδιά του λαβυρίνθου. Και με τον μίτο της Αριάδνης λίγο λίγο προχωρώντας να συναντήσουμε το τέρας. Τότε εγώ θα πάλευα μαζί του, όπως όφειλα να κάνω από το κάλεσμα της γενιάς μου. Και μάρτυρες μου οι θεοί του Ολύμπου θα σκότωναν το τερατόμορφο πλάσμα και θα σας έβγαζα σώους πίσω, να γυρίσουμε στα σπίτια μας και τους δικούς μας. Να έβαζα μια και καλή τέλος στο μαρτύριο που επέβαλε ο Μίνωας στην Αθήνα και τα παιδιά της.

Αριάδνη: Από τη στιγμή που μπήκαμε, παρόλο που είχα τον μίτο και το σπάθι κρυμμένο κάτω από το φόρεμα μου... είχα έναν φόβο πως κάτι δεν θα πάει καλά.

Κοπέλα: Όταν προχωρήσαμε αρκετά κι αρχίσαμε να χανόμαστε σε αυτούς τους διαδρόμους... όταν ακούσαμε τα πρώτα μουγκρητά... ήθελα να το βάλω κι εγώ στα πόδια.

Αριάδνη: Κι αυτοί οι φωτισμοί. Τι παράξενοι! Δεν φανταζόμουν ότι θα είχαν μια τόσο απόκοσμη λάμψη. Κι ο αέρας, η υγρασία.... όλο το περιβάλλον με τρομάζει.

Κοπέλα: Όταν σβήσαν για μια στιγμή τα φώτα πήγαν να πεθάνω από την τρομάρα μου! Κι ύστερα άκουσα την κοπέλα πίσω μου να ουρλιάζει και αισθάνθηκα το χέρι της να με αφήνει ...

Θησεύς: Και μαζί της και όλοι οι άλλοι που κρατιόντουσαν από αυτήν. Θα σκόρπισαν σαν τα φοβισμένα κοτόπουλα! Και τους το είπα! Να μην αφήστε για κανένα λόγο ο ένας τον άλλον. Τώρα που να τους βρίσκουμε, να πάρει!

Αριάδνη: Ας βρούμε πρώτα το θηρίο! Από αυτό εξαρτώνται και όλα τα υπόλοιπα.

Θησεύς: Επτά παρθένες κι επτά νέοι, τροφή για αυτό το θηρίο κάθε εννιά χρόνια. Μεγάλος φόρος αίματος και σάρκας για την πόλη μου. Που πρέπει να τον σταματήσω... Πάση θυσία!

(Μουγκρήσματα δυνατά και φωνές.)

Θησεύς: Μην αφήνετε τα χέρια σας! Σαν να ακούω και τις φωνές κάποιων από τα άλλα παιδιά. Μάλλον θα είναι κοντά. Έχετε το νου σας. Μπορεί να είναι πίσω από κάθε στροφή. Με το ένα χερι κρατάτε το σπάγγο και με το άλλο το χέρι μεταξύ σας... Να μην χαθούμε ... και μας πάρει κι εμάς!

Κοπέλα: Φοβάμαι!

Αριάδνη: Κι εγώ πολύ! Μην με αφήσεις αγάπη μου! Να με κρατάς!

Κοπέλα: Μπορεί να έρθει από την άλλη μεριά...

Αριάδνη: Προχωράμε τόση ώρα... λές να έρθει από κάποιο σημείο που αφήσαμε πίσω μας;

(Προχωράνε πολύ διστακτικά... σχεδόν με την πλάτη στον τοίχο)

Θησεύς: Μη φοβάστε! Από όπου κι αν ξεπροβάλει , θα τον προλάβω εγώ!

(Εκκωφαντικοί βρυχηθμοί! Φώτα που τρεμοσβήνουν τρομαχτικά! Μια σπαραχτική φωνή ενός νεαρού ακούγεται να λέει: «Με κυνηγάει! Τρέξτε! Από κει!»)

Αριάδνη: Θεοί! Χάνεται το φώς! Βοήθεια!

Θησεύς: Κρατήστε τα χέρια, μην τ'αφήνετε! Από πίσω μου ελάτε!

(Αλλαλαγμός! Σε ένα τρεμούλιασμα των φώτων σαν strobo-light βλέπουμε τις άτακτες κινήσεις των τριών. Φωνές και γυναικεία ουρλιαχτά ανακατεύονται με το μουγκρησμα ζώου, που ακούγεται σαν να επιτίθεται. Ακολουθεί ησυχία και τα φώτα βρίσκουν πάλι το κανονικό τους φωτισμό. Στη σκηνή έχει μείνει μόνο ο Θησεύς και η Αριάδνη. Η Αριάδνη μένει σαν παγωμένη με την πλάτη στον τοίχο. Ο Θησεύς κρατάει επιθετικά το σπαθί, σαν να είχε παλέψει με έναν άορατο εχθρό. Και οι δυο τους είναι έντρομοι.)

Θησεύς: Αισθάνομαι σαν κάποιος να πέρασε απο δίπλα μου! Ο αέρας που σήκωσε το τρέξιμο του με ρίγησε.

Αριάδνη (δείχνει να ξεπαγώνει. Αναστενάζει): Θεέ μου!

Θησεύς: Μπορεί να ήταν κάποιος από τους νέους που έτρεχαν να γλυτώσουν... Που πήγε η κοπέλα;

Αριάδνη: Μου άφησε το χέρι πάνω στον πανικό όταν έσβησαν τα φώτα. Δεν μπόρεσα να την κρατήσω. Τρόμαξε πολύ! Τρόμαξα κι εγώ!

Θησεύς: Τί να πω! Πάλι τα ίδια! Το τέρας παίζει μαζί μας.

Αριάδνη: Μας τρομάζει για να διαλυόμαστε.

Θησεύς: Βέβαια. Μας θέλει μόνους σε αυτήν την κατακόμβη. Δεν θα πρέπει να έχει πάει μακριά όμως... Να την φωνάξουμε.

Αριάδνη: Το μόνο που θα καταφέρουμε είναι να τραβήξουμε την προσοχή του κτήνους. Αυτή θα βρει την κλωστή... Κι αν την ακολουθήσει είτε θα 'ρθει προς τα εμάς είτε θα βγει από τον λαβύρινθο. Εκεί, αν είναι τυχερή θα ξεφύγει. Αλλιώς θα την ξαναστείλουν μέσα οι φρουροί... αν δεν έχουν φύγει ακόμα.

Θησεύς: Πόση ώρα λες να είμαστε μέσα; Μου φαίνεται ήδη σαν να έχουν περάσει μέρες.

Αριάδνη: Κι εμένα!

Θησεύς: Και τώρα μείναμε οι δυο μας αγάπη μου... με μια κλωστή κι ένα μικρό σπαθί.

Αριάδνη: Και την αγάπη μας....

Θησεύς: Και την αγάπη μας!

Αριάδνη (τρυφερά, τον αγκαλιάζει): Αυτή είναι πιο δυνατή από οτιδήποτε εδώ.

Θησεύς: Μα τους Ολύμπιους Θεούς. Θα το αφανίσω αυτό το πλάσμα... να ξεμπερδεύουμε μια και καλή. Να σε έχω δίπλα μου ασφαλή! Μή φοβάσαι! Πάμε...

(Προχωράνε με αναπτρωμένο ηθικό... λίγο πιο γρήγορα.... λίγο πιο αποφασιστικά)

Θησεύς: Στάσου! Ακούω ένα θόρυβο μπροστά μου... Και σαν να βλέπω κηλίδες αίματος... είναι νωπές ακόμα. Δεν πρέπει να είναι μακριά. Από εδώ!

(Ξαφνικά τελειώνει ο μίτος! Τεντώνει.)

Θησεύς: Μα τους δαίμονες!

Αριάδνη: Τί έγινε;

Θησεύς: Δεν βλέπεις; Μας τέλειωσε η κλωστή. Πάνω στην αναμπουμπούλα δεν το πρόσεξα ότι σωνόταν σιγά σιγά. Να πάρει! Μόνο αυτό μας έλειπε.

Αριάδνη: Μα πώς έγινε αυτό; Είχα υπολογίσει αρκετό σπάγγο... Αρκετό περισσότερο από ότι φαινόταν πως θα χρειζόμασταν. Δεν μπορώ να το καταλάβω!

Θησεύς: Μπορείς δεν μπορείς να το καταλάβεις... μας τελείωσε. Να πάρει! Άδικος κόπος όλος αυτός... Και με χαμένους τους νέους;

Αριάδνη: Τί θα κάνουμε;

Θησεύς: Τί να κάνουμε! Τι να κάνουμε! Να εγκαταλείψουμε και γυρνώντας πίσω να προσπαθήσουμε να βρούμε τους νέους; Μπορεί να πλανώνται στους διαδρόμους που αφήσαμε; Και τι ντροπή; Τι ντροπή για εμένα και το γένος μου; Θα γυρίσω χωρίς το κεφάλι του Μινώταυρου. Χωρίς την σωτηρία για την πόλη και τα σπίτια των ανθρώπων μου. Όχι! Θα σε γυρίσω πίσω και θα ξαναμπώ μόνος με τον μίτο και αναζητώντας άλλους διαδρόμους θα ψάξω να βρω το κτήνος και να το σκοτώσω. Έστω κι αν είναι να χαθώ για πάντα σε τούτο το λαγούμι! Ντροπιασμένος δεν γυρίζω πίσω!

(Μικρή πάυση μετά από περισυλλογή)

Θησεύς: Άλλωστε μπορεί να πήραμε κάπου μια λάθος στροφή και να είμαστε σε σημείο που απομακρύνεται από το κέντρο του λαβύρινθου. Εσύ μια φορά πάντως θα βγεις έξω. Ήταν απερισκεψία μου να έρθεις. Μα τους θεούς του σκότους. Έπρεπε να μου περάσει από το μυαλό το ενδεχόμενο αυτό. Έπρεπε να ελέγξω κι εγώ αν ο μίτος σου θα μας έφτανε για να περιπλανηθούμε στον λαβύρινθο! Τι ανοησία μου, θεοί!

Αριάδνη: Δεν πρόκειται να σε αφήσω! Αν για εσένα είναι ντροπή να γυρίσεις πίσω με άδεια χέρια, άλλο τόσο ντροπή είναι για εμένα να σε αφήσω μόνο εδώ. Σε άγνωστο κι εχθρικό για σένα μέρος. Προδίδοντας τον πατέρα μου το Μίνωα και τους οίκους των Κρητών, το διάλεξα πλέον το στρατόπεδό μου. Κι αυτό είσαι εσύ. Αν είναι να χαθείς σε τούτο το λαγούμι όπως λές, τότε θα αναπνέουμε μαζί τον υγρό τούτο αέρα. Η' δεν θα αναπνέουμε κι οι δυο!

Θησεύς: Δεν καταλαβαίνεις. Πρέπει να σε βγάλω εσένα από εδώ. Όπως βλέπεις αλλάζανε τα σχέδια μας. Αλλιώς τα υπολογίζαμε... Σου υπόσχομαι ότι θα βγω από εδώ. Ζωντανός ... με το κεφάλι του κομμένο για τρόπαιο μου!

Αριάδνη: Άκου τι θα κάνουμε. Για να μην χάσουμε χρόνο θα βγω εγώ να φέρω κι άλλο σπάγγο για να συνεχίσουμε. Έτσι δεν θα χάσουμε τη θέση που είμαστε τώρα. Οι φρουροί έξω θα έχουν φύγει και όπως υπολογίζω θα έχει πέσει ήδη το σκοτάδι. Δεν θα μου πάρει πολλή ώρα. Αν υπολογίζω καλά, μπορεί να πλανιώμαστε ώρες εδώ μέσα, αλλά πήγαιναμε στο αβέβαιο. Βλέποντας πίσω την κλωστή μου, θα τρέξω στα σίγουρα για την έξοδο.

Θησεύς: Είναι ανοησία... Είναι επικίνδυνο για σένα.

Αριάδνη: Θα τρέξω! Θα τρέξω γρήγορα. Δεν θα είναι παραπάνω από λίγα λεπτά.

Θησεύς: Θα έρθω μαζί σου. Δεν σε αφήνω μόνη.

Αριάδνη: Μα όχι αγάπη μου. Δεν θα έχει νόημα έτσι. Όπως είπες κι εσύ, είμαστε μάλλον στο σωστό δρόμο. Είδες τις νωπές κηλίδες. Είναι κρίμα να χάσουμε το σημείο που είμαστε τώρα. Η φωλιά του πρέπει να είναι μπροστά μας. Μείνε εσύ εδώ και θα φυλάς τα νώτα μου. Και φυσικά τα παιδιά που έχουν μείνει εδώ, αν τύχει και συναντήσεις το τέρας.

Θησεύς: Φοβάμαι για σένα.

Αριάδνη: Λίγα λεπτά τρέξιμο είναι για μένα. Λίγα λεπτά. Δέσε την κλωστή πάνω σου. Αν είναι να συμβεί κάτι θα την τραβήξω και θα καταλάβεις. Σίγουρα θα προλάβεις να με βρεις. Θα αισθάνομαι πιο ασφαλής αν είσαι εδώ και προσέχεις το διάδρομο ξοπίσω μου. Το τέρας μάλλον άρπαξε την ανθρώπινη λεία του και γύρισε στη φωλιά του να λουφάξει! Δεν υπάρχει άλλη λύση, αν πρέπει να κάνουμε γρήγορα! Κινδυνεύουν οι σύντροφοι μας που χάθηκαν εδώ μέσα. Πρέπει να βιαστούμε...

Θησεύς (την αγκαλιάζει): Να μήν αργήσεις. Τρέξε γρήγορα! Να ορίστε. Δένω τον μίτο στο αριστερό μου χέρι και τον κρατάω τεντωμένο. Ξεκίνα να τρέχεις κι εσύ έχοντας τον στα χέρια σου. Αν υποψιαστείς ότι είναι κοντά σου κι ακούσεις κάποιο θόρυβο τράβα την κλωστή και θα έρθω σαν γοργοπόδαρος Ερμής κοντά σου. (την φιλάει στο μέτωπο). Πήγαινε. Πήγαινε γρήγορα αγάπη μου. Θα σε περιμένω.

Αριάδνη (τον φιλάει): Θα έρθω να σε βρω!

(Φεύγει τρέχοντας. Ο Θησεύς μένει μόνος, με την κλωστή δεμένη στο χέρι.)

Θησεύς: Πρέπει να έχω το νου μου. Εγώ δεν είμαι σίγουρος ότι το κτήνος έχει λουφάξει. Σαν να μυρίζω τον ιδρώτα του στον αέρα. Αισθάνομαι την ένταση να ανακλάται σε κάθε τοίχο μέσα στο λαβύρινθο.

(Ακολουθεί μικρή σιωπή. Τονίζεται η μοναξιά της φιγουρας του Θησέα να στέκει στη μέση του λαβύρινθου με την κλωστή δεμένη στον καρπό και το σπαθί στο χέρι για να αισθάνεται έτοιμος.)

Θησεύς: Παράξενο μέρος. Φρικιαστικό. Μοιάζει με την κοιλιά ενός πελώριου κήτους. Μοιάζει ζωντανό. Τί πλάσμα μπορεί να είναι αυτό το οποίο έχει για σπίτι του μια τέτοια κατακόμβη. Ούτε ο Κέρβερος δε θα μπορούσε να αντέξει να μείνει εδώ έστω για λίγες μέρες... Και τι τραγικό για όλους αυτούς τους νέους που βρήκαν το θάνατο σε τούτο το μαυσωλείο. Τρέχοντας ασταμάτητα να βρουν την άκρη του. Και αλλοίμονο, καιροφυλακτώντας το άτιμο κτήνος, να τους χυμά από κάθε γωνιά για να κορέσει την άνομη πείνα του!

(Μικρή σιωπή. Κοιτάζει την κλωστή... γελάει ελαφρώς. Αγχωμένα και σαρκαστικά σαν μια αυτοειρωνία)

Θησεύς: Και δεσ! Τι χωρίζει τον χαμένο από τον ήρωα! Μια κλωστή. Πόσα πολλά κρέμονται από αυτό το νήμα. Μια κλωστή και είσαι κυνηγός. Μια κλωστή λιγότερη και μετατρέπεσαι σε κυνήγι για τις ορέξεις του κτήνους. Και χάνεσαι. Τί δύναμη που έχει αυτό το νήμα. Και δεν του φαίνεται. Α,... και το σπαθί βέβαια. Ίσως να φαίνεται αστείο να κρατάς με το ένα χέρι το σπαθί και με το άλλο το νήμα, από τη μια έτοιμος να σκοτώσεις και από την άλλη προσπαθώντας να κρατηθείς στη ζωή με κάθε μέσο ... με ένα λεπτό σπάγγο... (χαμογελάει) Πιστεύω ότι μπορώ να το σκοτώσω και με τα ίδια μου τα χέρια αυτό το κτήνος. Θέλω το σπαθί όμως για να του κόψω το ζωόμορφο κεφάλι! (Παύση) Περιμένοντας με έναν σπάγγο δεμένο στο χέρι στη μέση ενός λαβυρίνθου! Αισθάνομαι σαν δόλωμα... που το έριξαν στη θάλασσα για να τσιμπήσει το ψάρι. (γελάει ελαφρώς για να διώξει το φόβο του)

(Απότομα ακούγεται δυνατό μούγκρησμα και τα φώτα σβήνουν. Υπάρχει πάλι ένα strobo-light για να φανεί ότι περνάει αστραπιαία ο Μινώταυρος. Ακούγονται επίσης φωνές νέων. Ο Θησέας αιφνιδιασμένος και φοβούμενος μην σπάσει τον σπάγγο κάνει κάποιες κινήσεις με το σπαθι σαν αυτοπροστασία. Όταν η αναμπουμπούλα σταματά, ανακαλύπτουμε ότι ο σπάγγος αντί να είναι τεντωμένος όπως πριν, είναι κομμένος περιπου στο μισό μέτρο. Το υπόλοιπο έχει φυσικά χαθεί μέσα στην αναμπουμπούλα...)

Θησεύς: Να πάρει! Τί ήταν αυτό πάλι! Πέρασε από δίπλα μου. Τον είδα! Τι είναι αυτό; (Έντρομος ανακαλύπτει) Κόπηκε! Κόπηκε η κλωστή! (Αρχίζει να τρέχει προς τη μεριά που ήταν.) Αριάδνη! Αριάδνη! (φωνή που χάνεται).

(Ο Θησέας ξαναεισέρχεται στη σκηνή. Είναι πια χαμένος. Δεν κατάφερε να βρει το κομμένο άκρο. Δείχνει αποσβολωμένος και φοβισμένος. Με το αναβόσβησμα των φώτων και διαδοχικές εισόδους-εξόδους του Θησέα στη σκηνή φαίνεται η πάροδος αρκετών στιγμών που είναι ήδη χαμένος. Το μόνο όνομα που προφέρει καμιά φορά μέσα σε όλη αυτήν την επαναληπτικότητα είναι αυτο της Αριάδνης.)

ΠΡΑΞΗ 2η

Σκηνή 1^η

(Σκηνικό: Το κέντρο του λαβύρινθου. Το άντρο του Αστερίωνα. Στη μέση δεσπόζει ένας βωμός λίγο πιο ψηλός από τη μέση του ανθρώπου, περίπου στο ύψος του στήθους που έχει μια υποδοχή. Αριστερά ένας πίνακας σε χρώμα κόκκινο που δείχνει κάτι συγκεχυμένες ανθρώπινες μορφές. Δεξιά υπάρχουν 2 μεγάλοι κρίκοι σαν χειροπέδες. Ίσως και κάποια άλλα μικροπράγματα. Ο Θησεύς εισέρχεται με δέος σε αυτόν τον χώρο. Μοιάζει με ναό.)

Θησεύς: Θεοί! Αυτό είναι λοιπόν! Εδώ είναι το κέντρο αυτής της κατακόμβης. Ένας βωμός για να θυσιάζει τα άτυχα θύματα του το κτήνος. Κι αυτό εκεί πάλι; Μια ζωγραφιά; Εδώ; Στο κέντρο αυτής της κόλασης; Μια κολασμένη ζωγραφιά. Στο χρώμα του φρέσκου αίματος. Εδώ λοιπόν θα του στήσω καρτέρι. Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο. Θα περιμένω να γυρίσει... Να γυρίσει πίσω στο λαγούμι του... Θα τον περιμένω. (Μικρή παύση)

Τί παράξενος χώρος. Σαν σπηλιά θηριών. Σαν μήτρα δαιμόνων. Κι ο αέρας... πόσο βαρύς. Το φως είναι πιο λιγοστό εδώ. Δεν υπάρχει αμφιβολία, πως εδώ γυρίζει μετά το κυνήγι της ανθρώπινης σάρκας... Εδώ δειπνίζει από το κρέας των άμοιρων νέων της Αθήνας. Κι εδώ μέλλει να γίνει η δική του σαρκοφάγος! Ελά κτήνος! Οι μέρες της βασιλείας σου τελειώνουν! Σε περιμένω! (πηγαίνει και κρύβεται)

(Ξαφνικά ακούγονται βήματα βαριά. Και κάτι σαν σύρσιμο ξίφους ή νυχιών ή κεράτου σε τοίχο. Είναι ο Αστερίων! Εισέρχεται στη σκηνή. Είναι γύρω στα 30 γυμνός από τη μέση και πάνω, ιδρωμένος, με βρώμικο και γυμνασμένο σώμα, πιο σωματώδης από τον Θησέα. Ευπόλητος. Φοράει μόνο μια μικρή δερμάτινη χλαμύδα. Φοράει την περικεφαλαία του Μινώταυρου, η οποία είναι εντυπωσιακή και

τρομακτική. Ο Θησεύς παγώνει στη θέα του. Είναι έτοιμος να του ορμήξει από το πλάι, όταν τον ακούει έκθαμβος να μιλάει!)

Αστερίων: Τόση ώρα τρέξιμο, δεν μπόρεσα να πιάσω κανέναν! Μα τον Κέρβερο!
Θησεύς (αποσβολωμένος και με το χέρι έτοιμο να χτυπήσει, κοκκαλώνει): ...

(Ο Αστερίων βγάζει την περικεφαλαία... με ιεροτελεστικό τρόπο σηκώνοντας την με τα δυο του χέρια ψηλά κάθετα με τον κορμό του, και στην συνέχεια την ακουμπάει πάνω στο βωμό στην ειδική βάση. Κεφάλι ιδρωμένο. Όψη κουρασμένου.)

Αστερίων: Με το που μπαίνουν είναι όλοι ξεκούραστοι και αρκετά ακμαίοι για να τρέχουν καλά! Μετά φαίνεται τους προδίδουν οι δυνάμεις τους... Η' απλά πάλι, κάποιοι βαριούνται να προσπαθούν και... είναι σαν να με περιμένουν.

Θησεύς: Θεοί!

Αστερίων (γυρνάει και τον βλέπει για πρώτη φορά, με απορία χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση ότι απειλείται): Ποιός είσαι εσύ!

Θησεύς (κάνοντας ένα βήμα πίσω σοκαρισμένος): Θεοί και δαίμονες ! Τι πλάσμα είσαι εσύ; Ανθρωπός ;

Αστερίων (με την ίδια αυτοπεποίθηση): Έτσι όπως με κοιτάς... δυσκολεύομαι να πω τι είμαι. Αλλά, εσένα... όπως σε βλέπω... μπορώ να μαντέψω τι είσαι: Ο υποψήφιος φονιάς μου! Ήρθες λοιπόν; Ξένε, ποίο είναι το όνομα σου;

Θησεύς (ακόμα προσπαθεί να πιστέψει τα μάτια του): Θησεάς είναι το όνομα μου. Γιός του Αιγέα και της Αίθρας .

Αστερίων: Είχα ακούσει για τον ερχομό σου Θησεά. Από κάποιον απο τους νεαρούς μια παραβία πριν. Κρίμα που δεν έζησε κανείς να σου πει για εμένα. Είμαι ο Αστερίων. Γιός της Πασιφάης και του Μίνωα. Κάποιοι λένε ότι ο πατέρας μου είναι ο Ταύρος που χάρισε ο θεός Ποσειδώνας στο Μίνωα... αλλά τελικά όπως βλέπεις με τα μάτια σου, δεν θα μπορούσα να έχω πατέρα έναν ταύρο. Κι αυτό εδώ είναι το σπίτι μου. Κρίμα που δεν έχω κάτι να σου προσφέρω. Σήμερα θα κοιμηθούμε νηστικοί. Αύριο σου υπόσχομαι... θα βάλω τα δυνατά μου να σε φιλέσω (γελώντας).

Θησεύς: Δεν ήρθα για να δειπνησω μαζί σου, τέρας. Άλλος είναι ο σκοπός μου!

Αστερίων (κοιτάζοντας το σπαθί στο χέρι του Θησεά): Είναι προφανές...

Θησεύς: Ήρθα να απαλλάξω την πόλη μου από τα δεινά που έχεις προκαλέσει!

Αστερίων: Δεινά; Εγώ! Είναι αστείο να το λες εσύ κρατώντας αυτό το μαχαίρι στο χέρι σου.

Θησεύς: Και για ποιον τότε στέλνουμε αυτόν τον φόρο αίματος; Δεν ξέρω ποιός είσαι και τι είσαι; Αλλά τα μάτια μου δεν με γελάνε. Είτε το κεφάλι σου είναι ανθρώπινο είτε ταυρίσιο, εσύ είσαι αυτός που δέχεται το φόρο σε αυτόν τον λαβύρινθο!

Αστερίων: Είναι κακό να έρχεσαι έτσι εδώ και να με προσβάλεις εμένα και το σπίτι μου.

Θησεύς (ειρωνικά): Ναί ε; Δεν πιστεύω να νομίζεις ότι είναι ότι χειρότερο μπορώ να σου κάνω.

Αστερίων: Δεν τον ζητάω το φόρο αίματος εγώ, Θησεά. Μου τον στέλνουν. Για να είμαι ειλικρινής, θα προτιμούσα κάτι άλλο από το να ζώ με την ελεημοσύνη κάποιων που αποφάσισαν να με ταΐζουν με 14 νέους κάθε εννέα χρόνια. Και τους οποίους πρέπει να κυνηγώ εξαντλητικά μέσα σε αυτούς τους στενούς διαδρόμους! Όπως ίσως παρατήρησες, δεν είναι και ότι καλύτερο να ζεις τις μέρες σου εδώ, μακριά από τον ήλιο και τον φρέσκο αέρα της αυγής. Δεν είμαι αυτό που νομίζεις Θησεά. Και

μερικές φορές σιχαίνομαι κι εγώ αυτό που βλέπω στους καθρέφτες των ματιών αυτών των νέων όταν τους πιάνω.

Θησεύς: Και τότε τί είσαι;

Αστερίων: Πάντως όχι αυτό που νομίζετε εσείς έξω ότι είμαι. Για τους Αθηναίους η μηχανή του κρέατος που πρέπει να ταΐσουν... και για τους Κρήτες το φόβητρο για ημέτερους και αλλότριους, που πρέπει να βλέπουν με δέος. Όχι, Θησέα. Δες με τα μάτια σου ποιός είμαι. Είμαι ο κάτοικος αυτού του Λαβύρινθου. Είμαι το αίμα αυτού του Λαβύρινθου. Είμαι το βρέφος, στη μήτρα αυτού του οικήματος. Και σε ότι αφορά το ρόλο μου. Αυτόν μου τον προσδίδουν άλλοι. Όλοι εσείς που συμμετέχετε στα δρώμενα για εμένα χωρίς καν να ξέρετε τί μυρωδιά πλανάται σε αυτούς τους διαδρόμους! Είμαι ο έγκλειστος στο χάος του Δαιδάλου. Αυτό είμαι. Αυτό με άφησαν να είμαι...

Θησεύς: Δεν σε καταλαβαίνω!

Αστερίων: Τί δεν καταλαβαίνεις; Είμαι το προϊόν αυτού του λαβύρινθου Θησέα. Και τελικά χαίρομαι που ήρθες να με λυτρώσεις. Αν και ίσως θα ήταν καλύτερα να φύγουμε κι οι δυο από εδώ. Αλλά, ξέρεις... (με ειρωνικό χαμόγελο) δεν είμαι σίγουρος πως θα μπορέσεις να βρεις από μόνος σου το δρόμο για έξω...(γελάει) Θα χρειαστεί ... να κάνεις παρέα σε αυτούς τους νέους που στριφογυρίζουν ατέρμονα στους διαδρόμους!

Θησεύς: Το χέρι αυτό θα σε λυτρώσει μια κι έξω να είσαι σίγουρος. Για όλες τις συμφορές που προκάλεσες αυτά τα χρόνια στην πόλη μου! Τόσες ψυχές!

Αστερίων: Σταμάτα πια αυτό το παραμύθι! Μαχαίρι θέλεις; Άντε δωστο να δουμε! Πόσο έτοιμος για φονικό μου ήρθες!

Θησεύς: Θα σε σκοτώσω κτήνος! Να απαλλαγεί ο κόσμος από εσένα.

Αστερίων (αρχίζει να θυμώνει): Ανόητε! Σου είπα ποιός είμαι! Τι θα βγάλεις με αυτό; Πιστεύεις ότι μπορεί να απαλλάγει; Δεν καταλαβαίνεις ότι ο λαβύρινθος θα μείνει; Πάντα μένει γιατί πάντα υπάρχει. Είναι κατασκευάσμα του ανθρώπου. Τον επινοήσε για να τον έχει... μαζί με κάποιο τέρας μέσα στο κέντρο, στην καρδιά του!

Θησεύς: Θα σε σκοτώσω κτήνος! Να απαλλαγεί ο κόσμος από εσένα.

Αστερίων: Είσαι ανόητος!

Θησεύς: Πόσες ζωές κατέληξαν στα σαγόνια σου; Πόσους νέους και παρθένες αφάνισες; Σε διέγειρε το φοβισμένο βλέμμα τους όταν τις κυνηγούσες; Τις βίαζες πριν τις πνίξεις και τις φας;

Αστερίων: Πάψε!

(Ο Θησεάς επιτίθεται. Με μια εύκολη κίνηση ο Αστερίων τον αποκρούει. Τον αφοπλίζει και τον χτυπάει για να τον αφήσει αναίσθητο.)

Σκηνή 2^η

(Σκηνικό: Ο Θησεάς είναι δεμένος με τα δυο του χέρια στους κρίκους που είναι καρφωμένοι στον τοίχο. Είναι καθιστός. Μισοκοιμάται και ξυπνάει απότομα απο ένα διαπεραστικό μουγκρητό.)

Θησεύς (ξυπνά και βλέπει σε τι κατάσταση βρίσκεται. Ελαφρώς καταβεβλημένος): Τέρας της κολάσεως! Σιχαμένη Δαίμονα. Πως με αιχμαλώτισες έτσι; Λύσε με! Λύσε με που να σε πάρει! (Συνειδητοποιεί ότι είναι μόνος. Η περικεφαλαία λείπει). Με άφησε μόνο! Βγήκε στην αναζήτηση της σάρκας! Θεοί του

Ολύμπου! Συντρέξτε με να ελευθερωθώ. Αχ, σε τι κατάσταση βρίσκομαι! Καλύτερα να με σκότωνε το κτήνος. Να με έστελνε μια και κάλη στα πηχτά σκοτάδια του Άδη ... στα Τάρταρα! Καλύτερα θα ήταν από ότι είμαι εδώ με τα χέρια δεμένα. Σαν να με κρατάει για τις δύσκολες ώρες τις πείνας του! Όπως η αράχνη πιάνει στον ιστό της το θύμα, και το τυλίγει στο κουκούλι της για αργότερα... Ποιος να το περίμενε! Έρμαιο στις ορέξεις αυτού του πλάσματος! Που μοιάζει με άνθρωπο μα μόνο άνθρωπος δεν είναι! (Ξαφνικά:) Η Αριάδνη μου!; Που να είναι η αγάπη μου; Τί να έγινε; Πρόλαβε άραγε να βγει; Η κλωστή κόπηκε λίγα λεπτά αφού έφυγε τρέχοντας! Αριάδνη μου! (Ακούει μουγκρητά) Θεοί! Τι παιχνίδι μου στρώσατε να παίζω; Με την πρώτη ευκαιρία που θα μου δοθεί θα τον αρπάξω με τα χέρια μου και θα τον πνίξω. (βλέπει τα χέρια του δεμένα... Καταρακώνεται.)

(Ξαφνικά μπαίνει στη σκηνή ο Αστερίων. Είναι τρομακτικός! Φοράει την περικεφαλαία και στον ώμο του έχει μια κοπέλα που μόλις σκότωσε! Ο κοντός της μανδύας είναι λευκός και γεμάτος αίματα. Γονατίζει και την αφήνει σχεδόν μπροστά από τον Θησέα. Ο Θησέας κοιτάει συνέχεια σαν να μην μπορεί να πιστέψει σε αυτό που βλέπει. Ο Αστερίων, με το ίδιο γνώριμο τελετουργικό βγάζει την περικεφαλαία και την αφήνει στη βάση.)

Αστερίων: Όπως σου έταξα... βρήκα φαγητό! (γελάει σαρκαστικά)

Θησέας (με όσο θάρρος του μένει λόγω της καταστάσεως του): Κτήνος! Με αυτήν την κοπέλα πριν από λίγο μπαίναμε μαζί σε τούτο το λαβύρινθο. Μιλούσαμε και ελπίζαμε να βγαίναμε ζωντανοί... εξαφανίζοντας το μαρτύριο που περναέι η πόλη μας... Κάθαρμα! Ανθρωποφάγε!

Αστερίων: Φάε να δυναμώσεις.

Θησέας: Μην περιμένεις να συμμετέχω σε αυτό. Προτιμώ να πεθάνω!

Αστερίων: Καλά καλά. Δεν σε έχουν πιάσει ακόμα οι μεγάλες πείνες. Εγώ πάντως λέω να αρχίσω. (Ξεσκίζει το μανδύα της κοπέλας. Την αφήνει γυμνή στο πάτωμα.) Με ρώτησες αν τις βιάζω πριν. Όσο κι αν με αποκαλείς «κάθαρμα», πάντα σεβόμουν τους νέους αυτούς που μπαίνουν εδώ μέσα. Αποτελούν μέρος της τροφικής αλυσίδας αυτού του δαιδαλώδους οικο-συστήματος. (Με πειραχτική διάθεση:) Απλά, ας πούμε... ότι τις όμορφες κοπέλες τις τρώω πιο... ηδονικά! (γελάει) Αυτή εδώ ας πούμε! Δεν θα μείνει ούτε κοκκαλάκι! Θα σου άφηνα το πιο ωραίο μέρος (της χαϊδεύει το εφηβαίο), αλλά όπως είπες δεν θέλεις να φάς.

(Ορμάει με το στόμα λίγο πιο κάτω από το στήθος της κοπέλας για να την ξεσκίσει και να της φάει το συκώτι. Ο Θησέας κοιτάζει σοκαρισμένος και αηδιασμένος. Προσπαθεί με το πόδι να τον κλωστήσει μα δεν τον φτάνει. Αντιλαμβάνεται την κίνηση ο Αστερίων. Διακόπτει και βγάζει από το σώμα της κοπέλας ένα κομμάτι συκώτι.)

Αστερίων (σοβαρεύει): Θές;

Θησέας: Είσαι ανώμαλος!

Αστερίων (προστακτικά): Φάε! (τεντώνει το χέρι και του προσφέρει)

Θησέας: Σου είπα όχι! Εμένα για πιο κρίκο της τροφικής αλυσίδας με προορίζεις; Θεσ να με ταΐζεις μέχρι να αποφασίσεις ότι ήρθε κι η ώρα μου να με κατασπαράξεις;

Αστερίων: Αρχίζεις και μ'εκνευρίζεις. Έχεις καταλάβει σε τι θέση βρίσκεσαι; Έχεις καταλάβει που βρίσκεσαι; Είσαι στο κέντρο ενός λαβύρινθου. Χαμένος! Χωρίς να ξέρεις πως να βγεις... χωρίς να μπορείς να βγεις! Για την ώρα είμαι ο μόνος που μπορεί να σε συντηρήσει.

Θησεύς: Να με συντηρήσει για τι; Ποιος σου είπε ότι θέλω να συντηρηθώ. Ήρθα για έναν σκοπό εδώ πέρα. Κι από τη στιγμή που δεν τον πέτυχα, δε με νοιάζει να συντηρηθώ. Είμαι το ίδιο χαμένος!

Αστερίων: Βλέπεις λοιπόν ότι τη θέση σου στην τροφική αλυσίδα την διαλέγεις μόνος σου. Εκτός πάλι κι αν κάποιος σε πείσει... ή σου επιβάλλει. (χαμογελάει με αυτογνωσία).

Θησεύς: Ποιος να σου επιβάλλει; Για τι πράγμα μιλάς; Εγώ πριν έρθω πίστευα ότι θα συναντούσα ένα τερατόμορφο θηρίο που οι ανθρωποφάγες του ορέξεις θα προέρχονταν από τα άγρια ζώδια ένστικτα του. Ποιος μπορεί να επιβάλλει σε έναν άνθρωπο να συμπεριφέρεται όπως εσύ; Να παίρνει το ρόλο του θηρίου; Να γίνεται αυτό το τερατούργημα, το φόβητρο για τόσες γενιές ανθρώπων; Συνάντησα πολλούς κακοποιούς στη ζωή μου. Κι απάλλαξα τους δρόμους από όλους που συνάντησα στο διάβα μου. Κανείς δε γύρισε να μου πει ότι του το επέβαλαν.

Αστερίων: Ναι ε; Κάτι έχω ακούσει για τα κατορθώματά σου... Πρέπει να έστειλες πολύ κόσμο ... στον άλλο κόσμο!

Θησεύς: Όσους έπρεπε.

Αστερίων: Και το κρίνεις εσύ αυτό;

Θησεύς: Τέτοιοι που ήταν, αυτά έπρεπε να πάθουν. Ξέρεις για ποιούς διεστραμμένους φονιάδες μιλάμε;

Αστερίων: Όχι ακριβώς.

Θησεύς: Έπρεπε να καθαρίσω το δρόμο που πάει από την Κόρινθο στην Αθήνα από κάθε κακοποιό που λυμαίνονταν την περιοχή και καταδυνάστευε τους ταξιδιώτες. Τον Σίνη τον «Πιτυοκάμπτη» που έδενε τους αδύναμους διαβάτες ανάμεσα σε δυο λυγισμένα δέντρα, τα οποία έλυνε απότομα και ξέσκιζαν το θύμα του στον αέρα. Του επεφύλαξα το ίδιο τέλος!

Αστερίων: Τον έδεσες στα ίδια λυγισμένα δέντρα;

Θησεύς: Ακριβώς! Τον Σκίρωνα που γκρέμιζε τα θύματα του από ψηλά στα αφρισμένα βράχια των Μεγάρων, αφού τους υποχρέωνε να σκύψουν να του πλύνουν τα πόδια. Και τον Προκρούστη, που υποδυόταν τον φιλόξενο και έβαζε τους ταξιδιώτες να ξαπλώσουν στο κρεβάτι του. Ύστερα όμως τους έδενε, κι αν ήταν πιο ψηλοί από το στρώμα τότε τους έκοβε με ένα τσεκούρι τα πόδια, κι αν ήταν πιο κοντοί τους τραβούσε τα άκρα με τα χέρια του μέχρι να τους τα βγάλει! Αυτούς λοιπόν έκρινα ότι πρέπει να καθαρίσω για να απαλλάξω τους δρόμους από την παρουσία τους!

Αστερίων: Να υποθέσω κι αυτούς τους δύο τους σκότωσες με τον τρόπο που χρησιμοποιούσαν;

Θησεύς: Αυτό τους άξιζε! Αφού αυτοί διάλεξαν να το βάλουν στη ζωή τους και των ταξιδιωτών που τύχαινε να περάσουν από το δρόμο τους!

Αστερίων: Και φρόντισες, δίνοντας τους τον ίδιο θάνατο, να πάρεις λίγο από τη φύση τους, ε; Να νιώσεις όπως νιώθαν κι αυτοί. Αλήθεια, τι θάνατο μου ετοίμαζες εμένα;

Θησεύς: Θα έβρισκα κάποιον! Το μόνο που ήθελα ήταν να πάρω το κεφάλι σου για τρόπαιο! Να το δείξω στους συμπολίτες μου, να σηματοδοτήσω τη λύτρωση τους.

Αστερίων: Όπως όταν λύτρωσες τους δρόμους από αυτά τα ρεμάλια;

Θησεύς: Ακόμα χειρότερη είναι η δική σου η δυνάστευση...

Αστερίων: Αν δεν φας πάντως... σύντομα σε βλέπω εσένα να «λυτρώνεσαι»! (γελάει. Του λύνει το ένα χέρι).

Θησεύς: Όχι! Δεν πρόκειται να φάω σου είπα! Δεν πρόκειται να γίνω σαν κι εσένα. Δεν πρόκειται να πάρω τη φύση σου!

Αστερίων (εκρήγνυται): Και που ξέρεις ποιος είμαι; Που ξέρεις ποια είναι η φύση μου; Τί στο δαίμονα ήταν αυτό που ήξερες όταν ήρθες εδώ; Επειδή σκότωσες ένα μάτσο λήσταρχους σε κάνει να ανακηρύσσεται «τιμωρός»; Ούτε τα στραβά σου τα μάτια δεν μπορούσες να ανοίξεις σε τούτο το πηγάδι της κολάσεως! Τα βήματα σου πήγαιναν αβέβαια σε κάθε πατημασιά. Η φύση μου ε; Εγώ όμως ήξερα για εσένα Θησέα. Είχα ακούσει για τον ερχομό σου. Είχα ακούσει και για τη φύση σου! Τη φύση του φονιά. Του δολοφόνου! Ήξερα πάρα πολύ καλά τι ερχόσουν να κάνεις εδώ. Και πίστεψε με... το ότι ζεις το οφείλεις καθαρά και μόνο στο ότι έτσι θέλω εγώ.

Θησεύς: Και τί περιμένεις λοιπόν; Νομίζεις ότι φοβάμαι το θάνατο; Σκότωσε με! Τί περιμένεις; Θές να με κάνεις κατοικίδιο και να με ταΐζεις από τη σάρκα των συντρόφων μου;

Αστερίων: Αυτό νομίζεις ε;

Θησεύς: Η περιμένεις πως θα αρχίσω να εκλιπαρώ για τη ζωή μου;

Αστερίων: Δεν έχεις καταλάβει που βρίσκεσαι! Ζείς ακόμα την επίπλαστη άγνοιά σου. Να σου ανοίξω εγώ τα μάτια λοιπόν. Είσαι ένας χαμένος μέσα στον λαβύρινθο. Σε αυτόν τον λαβύρινθο μανσωλείο! Το έχεις καταλάβει ότι δεν θα ξαναβγεις έξω Θησέα; Το έχεις καταλάβει ότι η μοίρα σου έχει αλλάξει;

Θησεύς: Αισθάνομαι ήδη νεκρός!

Αστερίων: Δεν θά 'πρεπε! Διότι τούτο το μέρος έχει κάτι χειρότερο από όλες τις σπηλιές του κάτω κόσμου. Δεν χάνεται μόνο πραγματικά Θησέα γυρνώντας αέναα στους διαδρόμους! Χάνεται και στην ψυχή σου!

Θησεύς: Όχι όχι. Δεν με ενδιαφέρουν αυτά που λες. Δεν με νοιάζουν οι φιλοσοφικές ανησυχίες ενός ανθρωπόμορφου κτήνους.

Αστερίων: Δεν είναι φιλοσοφικές ανησυχίες.

Θησεύς: Αστείο...! Τα λόγια από κάποιον που έχει στα σαγόνια του ανθρώπινο αίμα... Είναι που αισθάνεται χαμένος ε; (ειρωνικά)

Αστερίων (ήρεμος πια): Αυτό το μέρος! Αυτό το σπίτι του Δαιδάλου! Δεν έχεις καταλάβει. Είναι ζωντανό! Όσο πιο ζωντανό μπορείς να φανταστείς. Εγώ μπορώ πλέον και το ακούω. Ακούω τις ανάσες του και τους ψιθύρους τις ώρες της μεγάλης σιωπής. Σε λίγο καιρό θα μπορείς να το ακούει κι εσύ. Είμαι σίγουρος γι' αυτό.

Θησεύς: Για εμένα είναι η ίδια η κόλαση...

Αστερίων: Άνοιξε τα μάτια και τα αυτιά σου. Δες και άκου. Αυτό έκανα κι εγώ! Αυτό έκανα μόνο.

Θησεύς: ... η κόλαση που έτυχε να συναντήσω όντας ακόμα ζωντανός!

Αστερίων: Δεν με πειράζει όσο ένοχο κι αν με θεωρείς. Με ελαφρά καρδιά, με επιπολαιότητα αμούστακου παιδιού, ήρθες εδώ, ήρωα μεγάλε εσύ, να απαλλάξεις την πόλη σου από εμένα! Να σκοτώσεις άλλον ένα από τους δυνάστες της πόλης σου. Να μεγαλώσει ο κατάλογος! Δεν με πειράζει που ήρθες να με σκοτώσεις. Δεν με φοβίζει ούτε κι εμένα ο θάνατος. Απλά αισθάνομαι πλέον πως δεν είναι λύτρωση για μένα. Όχι πια...

Θησεύς: Όμως, για εμένα θα είναι. Δώσε μου το σπαθί μου πίσω. Αν θές να σε απαλλάξω από το μαρτύριο της ζωής σου... θα το κάνω με όλη μου την ευχαρίστηση.

Αστερίων: Έτσι ε; Και μετά;

Θησεύς: Μετά θα βάλω τέλος στη δική μου. Δεν θ' άντεχα να γυροφέρνω σαν αγρίμι στους διαδρόμους του λαβύρινθου για πάντα. Καλύτερα να τέλειωνα τη ζωή μου.

Αστερίων (περιπαίζοντας): Την θέλεις άμοιρε ακόμα τη ζωή σου.

Θησεύς: Φυσικά. Έχω πολλούς λόγους να την θέλω. Έχω λόγους που με περιμένουν εκεί έξω.

Αστερίων (πάει να τον δέσει): Ας πέσουμε τώρα για ύπνο και συνεχίζουμε άυριο την κουβέντα μας.

Θησεύς (αντιστέκεται): Γιατί με βασανίζεις κτήνος; Σκότωσέ με να τελειώνουμε! Τί με κρατάς σαν τρόπαιό σου;

(Ο Αστερίων πηγαίνει δεξιά από την αντίθετη μεριά του βωμού κάτω από τον πίνακα και κουλουριάζεται σχεδόν βρεφικά για να κοιμηθεί.)

Αστερίων: Ήρθε η ώρα για όνειρα Θησέα. Ο Ύπνος και ο Θάνατος. Τα δύο αδέρφια. Ο θάνατος σε ταξιδεύει αλλά μπορεί να μην σου λύνει τα προβλήματα. Ο ύπνος σου στέλνει τα όνειρα και έστω για λίγο... σου λύνει τα προβλήματα. Ονειρέψου κι εσύ Θησέα!

Θησεύς: Γιατί με βασανίζεις; Δεν πρόκειται να φάω τίποτα εδώ! Θα πεθάνω έτσι κι αλλιώς. Άδικος ο κόπος σου να με κρατάς!

Αστερίων: Όπως νομίζεις Θησέα.

(αντηχεί από τα μεγάφωνα σαν να ακούγεται από τη φωνή του λαβύρινθου: «Όπως νομίζεις Θησέα...»)

Σκηνή 3^η

(Σκηνικό ίδιο με πρίν μόνο που λείπει το σώμα της κοπέλας. Οι επόμενες σκηνές έχουν μια αφαιρετικότητα ως προς την εποχή και δεν αναφέρονται κατ'ανάγκη στη χρονική περίοδο του μύθου.)

(Υπάρχει μια επαναληπτικότητα: Ο Αστερίων πολλαπλές φορές φοράει την περικεφαλαία και φεύγει προς τους διαδρόμους του λαβυρίνθου. Στη συνέχεια γυρνάει αποκαμωμένος την αποθέτει στη βάση της πάνω στο βωμό και πηγαίνει στη γωνία του να κουρνιάσει. Άλλες φορές απλά κάθεται σαν να αφαιρείται στις σκέψεις του κι άλλες ξαπλώνει για να κοιμηθεί. Κάποιες φορές λύνει το ένα από τα δύο δεμένα χέρια του Θησέα. Όλα αυτά σιωπηλά. Δεν ανταλλάσσουν κουβέντα. Άλλες φορές ο Αστερίων είναι καθισμένος κάτω από τον πίνακα στην αριστερή άκρη της σκηνής, το ίδιο αποκαμωμένος με τον Θησέα, και κοιτάζονται σαν να περιμένουν κάτι: μοιάζουν με ναύτες σε ένα χαλασμένο υποβρύχιο στα βάθη της θάλασσας που η σωτηρία δεν θα έρθει ποτέ.)

(Οι ώρες/μέρες κυλάνε κατά αυτόν τον τρόπο. Ο Θησεύς λόγω της «απεργίας πείνας» δείχνει ολοένα και πιο καταβεβλημένος. Άλλες φορές σφαδάζει προσπαθώντας να σπάσει τα δεσμά του κι άλλες κοιτάζει με ορμή θηρίου τον Αστερίωνα να εισέρχεται. Κάποια στιγμή που εισέρχεται ο Αστερίων με την περικεφαλαία, την βγάζει όπως πάντα κάθετα προς τα πάνω, την κρατάει ψηλά... δείχνει τα δόντια του... τα χέρια του τρέμουν. Είναι σαν να θέλει να την συντρίψει στο πάτωμα. Τελικά την αφήνει στη θέση της κανονικά.)

Αστερίων: Έχεις λόγους να θες να βγεις έξω Θησέα! Έτσι δεν είναι;

Θησεύς (σαν να βγαίνει από ύπνο): ...;

Αστερίων: Νομίζεις ότι είναι ελαφρύ τούτο εδώ πάνω στο κεφάλι μου ε; Σαν να μην είχα εγώ λόγους να είμαι έξω; Αχ, πως πλανάσαι έτσι άμοιρε!

Θησεύς: Τί θες να πείς; Δεν σε καταλαβαίνω.

Αστερίων (πηγαίνει και του λύνει το ένα χέρι): Νομίζεις πως γεννήθηκα εδώ μέσα; Δέν είχα ζωή πριν εγκλωβιστώ εδώ; Έχεις την εντύπωση πως δεν ξέρω το άρωμα του Απριλιάτικου αέρα... πριν αποφασίσω να εντοιχίσω την ανάσα μου εδώ μέσα;

Θησεύς: Δεν ξέρω...

Αστερίων: Τι πιστεύεις; Θαρρείς πως δεν βγήκα ποτέ από εδώ; Έζησα πάντα σε ανήλιαγα μέρη;

Θησεύς: Δεν μπορώ να το ξέρω...

Αστερίων: Αν θές μπορώ να σου πω μια ιστορία μου.

Θησεύς: Είμαι όλος... δικός σου. (χαμογελάει ειρωνικά)

Αστερίων: Έτσι ε; Ας είναι. Όταν με κλείσανε εδώ στα πρώτα εφηβικά μου χρόνια, είχα αισθανθεί ως ένας ζωντανός νεκρός. Περίπου όπως αισθάνεσαι εσύ τώρα. Με τον καιρό όμως άρχισα να μαθαίνω και να ξεχωρίζω τους διαδρόμους. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο χρόνο συνειδητοποιείς ότι έχεις εδώ μέσα. Ανακάλυπτα το ζοφερό βασίλειο μου. Έμαθα να προσέχω την ακουστική των διαδρόμων... και κάποιες φορές πλησίασα στην άκρη... στην πύλη του λαβύρινθου. Είχα φοβηθεί ότι αν με πιάνανε εκεί έξω θα με σκότωναν. Με τον καιρό είχα αναπτύξει τη μεθοδολογία για να βγαίνω έξω. Από όποιο σημείο κι αν βρισκόμουν! Εκείνες τις μέρες τις νιότης μου... ο χώρος δεν με κρατούσε. Και ναι! Το αποφάσισα! Βγήκα έξω! Στην αρχή δειλά. Μου φαινόταν πολύ παράξενο το φώς της μέρας. Σχεδόν μεθυστικό... Με μάγευε το νοτιαδάκι που έμπαινε λαθραία στην είσοδο του λαβύρινθου. Είχα παρατηρήσει ότι οι φρουροί δεν κάθονταν πάντα έξω. Δεν έβγαινε κανείς άλλωστε. (χαμογελάει). Ξεκινούσα λοιπόν τις μικρές μου εκδρομές. Αν και θυμόμουν τον κόσμο από μικρός, ήταν σαν να τον ξανα-ανακάλυπτα. Δεν είναι εύκολο πράμα να τον έχεις στερηθεί για τόσα χρόνια. Άρχισα να γυρίζω στις πόλεις τις κοντινές και στη συνέχεια τις πιο μακρινές. Να βλέπω τους δρόμους και τα κτίρια των ανθρώπων. Ψηλά ψηλά... κτίρια και καμινάδες από μεγάλα εργοστάσια. Πόσο μεγάλα μου φαινόταν. Καταλαβαίνεις. Σε αυτό το χαμηλοτάβανο σπίτι! Έβγαίνα στις εξοχές. Στις μακρυνές αλέες με τα αειθαλή δέντρα. Και φυσικά μέσα σε όλα αυτά ο άνθρωπος. Κάθε τύπος ανθρώπου. Όλα αυτά εκεί δα... γύρω μου!

Θησεύς: Τα γνώρισες λοιπόν αυτά.

Αστερίων: Ναι Θησέα! Πόσο όμορφα μου φαινόταν. Καταλαβαίνεις. Κλεισμένος μέσα εδώ. Οι κοινωνίες των ανθρώπων μου έμοιαζαν εξωτικές. Τι εποχή κι αυτή! Είχα γνωρίσει και μια κοπέλα... Μια όμορφη κοπέλα. Πόσο διαφορετικά μοιάζουν τώρα όλα αυτά. Χαμένα σαν παλιό σημάδι σε θολωμένο τζάμι.

Θησεύς: Δεν το ήξερα... Δεν μπορούσα να έχω φανταστεί κάτι τέτοιο.

Αστερίων: Έτσι είναι. Δεν ήξερες. Αυτή η γνώση! Αυτή η άγνοια! Πόσο αλλάζουν τα ίδια τα πράγματα που βλέπουμε και ζούμε. Ξέρεις το δρόμο για την έξοδο επό εδώ; Χμ! Τότε απλά και χαλάρα γυρνάς ράθυμος στους διαδρόμους σκοτώνοντας την ώρα σου. Έχεις άγνοια του συγκεκριμένου δρόμου; Συνθλίβεσαι! Πλαντάζει η κάθε στιγμή της ζωής σου από το βάρος αυτών των τοίχων! Ασφυκτιάς! Πνίγεται η ψυχή σου έτσι εδώ εγκλωβισμένη. Κι είσαι απλά στο ίδιο μέρος... Δεν είναι τόσο παράξενο;

Θησεύς: Μα εσύ ξέρεις... να βγαίνεις. Έχεις βγει τόσες φορές.

Αστερίων: Και τι θέλεις να πεις μ' αυτό;

Θησεύς: Πως να... δεν καταλαβαίνω. Δεν καταλαβαίνω γιατί είσαι εδώ;

Αστερίων (γελάει δυνατά): Έτσι ε; Δεν φανταζόμουν ότι θα σε σόκαρε κάτι τέτοιο. Ίσως πεισσότερο κι από όταν είδες με τα μάτια σου ότι το κεφάλι μου είναι καθαρά και μόνο ανθρώπινο!

Θησεύς: Όταν πρωτοπήκα εδώ μέσα, αισθάνθηκα αμέσως μια κλειστοφοβία. Και του μούγκρησμά σου. Το τόσο τρομαχτικό ουρλιαχτό σου που έσκιζε βίαια την στενή σιωπή. Μου είχε φανεί... σαν να βγαίνει από τα μακρινά πηγάδια του κάτω κόσμου. Μια προαιώνια κραυγή. Τόσο άγνωστη και τόσο γνώριμη στ' αυτιά μου. Με τρόμαζε μα δεν με κυνηγούσε. Στατική σαν να έβγαινε από άγαλμα. Σαν να έβγαινε από ένα άγαλμα λείανας στα βάθη ενός πηγαδιού. Παγιδευμένου στα βάθη ενός πηγαδιού!

Αστερίων: Βγαίνει από τα μέσα μου αυτός ο βρυχηθμός. Από το πηγάδι του σώματος μου. Από την ψυχή μου τη ρηγμένη σε τούτο το στείρο πηγάδι. Χαίρομαι που αρχίζεις και βλέπεις λίγο από το φως της πραγματικότητας.

Θησεύς: Μα τί λές; Ακόμα δεν καταλαβαίνω...

Αστερίων: Τι δεν καταλαβαίνεις; Γιατι δεν κάνει το σάλτο η λέαινα να βγει έξω; Να σπάσει κάθε παραθυράκι και να ξεχυθεί; Δεν είναι πάντως επειδή την περιμένουν δέκα οπλισμένα τουφέκια στην έξοδο. Δεν είναι ούτε και το γεγονός ότι δεν ξέρει ή δεν μπορεί να βγει. Πολλοί είναι εκείνοι που ξέρουν που είναι η πόρτα. Λίγοι είναι εκείνοι όμως που την ανοίγουν. Τολμούν να ανοίξουν την πόρτα της ψυχής τους, να ανασύρουν τα μύχια τους... και να δουν. Κατάματα! Αυτές οι απόλυτες συνθήκες εδώ με έκαναν να δω. Να ανασκοπήσω την άγνοια μου.

Θησεύς: Τότε τι είναι; Τι είναι αυτό που σε κρατάει εδώ μέσα;

Αστερίων: Είσαι σίγουρος ότι είσαι μέσα Θησεά; Που είναι αυτό το μέσα; Πως το προσδιορίζεις; Χαμηλό ταβάνι και τοίχοι ολόγυρά σου; Δαιδαλώδεις ατέλειωτοι διάδρομοι; Αδιέξοδα; Έστω κι εικονικά; Ίσως και μόνο λόγω άγνοιας; Αν σε λύσω πιστεύεις ότι μπορείς να φύγεις από αυτό το «μέσα»;

Θησεύς: Αν με λύσεις; Τότε θα αρχίσω να τρέχω να φύγω από αυτό εδώ το «μέσα». Θα τρέχω όσο πιο πολύ μπορώ ... όσο αντέχω μέχρι να βγω...

Αστερίων: Σε βλέπω αποκαμωμένο Θησεά. Σε έχει ρημαξει η ασитία σου. Δεν σε βλέπω να αντέχεις για πολύ ακόμα. (τον δένει πάλι).

Θησεύς: ...και σίγουρα χωρίς σκέψη να ξαναγυρίσω...

Αστερίων: Ας κοιμηθούμε τώρα... κι ας αφήσουμε το τρέξιμο για άλλη φορά.

Θησεύς: ...όχι σε αυτό το λαγούμι !

Αστερίων: Αισθάνομαι κι εγώ κουρασμένος... θα είναι από το πολύ μου τρέξιμο σήμερα. Ας αφήσουμε τα σπουδαία για αύριο όπως λένε.

(Χαμηλώνουν τα φώτα κι ο Αστερίων πηγαίνει προς την γωνιά του να λουφάξει.)

Θησεύς: Αυτή η κοπέλα που γνώρισες;

Αστερίων: Την είχα ερωτευτεί. Την γνώρισα μια μέρα που αγόραζε φράουλες σε ένα μανάβικο στις παρυφές της πόλης. Τη συνόδευσα μέχρι το ημιυπόγειο διαμερισμά της στο κέντρο. Μιλούσε ωραία και είχε γλυκιά φωνή. Περπατήσαμε στα μικρά παρκάκια με τα συντριβανάκια, σε δρόμους με στολισμένες βιτρίνες και πλανόδιους μουσικούς... και σε μικρές στοές με παλιατζίδικα και βιβλιοπωλεία. Μικρές τροχιές σε περιορισμένα σύμπαντα...

Θησεύς: Λοιπόν;

Αστερίων: Αυτό το μικρό της διαμέρισμα, το τόσο θλιβερό κατά τ'άλλα, μπορούσε να μεταμορφώνεται τόσο ωραία σε μια φωλίτσα με θαλπωρή. Ήταν χαμηλοτάβανο και στενό, αλλά τελικά ούτε που το προσέχαμε από ένα σημείο και μετά. Μου αρκούσε να την έχω δίπλα μου. Να την αισθάνομαι την αύρα της να προσκρούει στο μαγνητικό πεδίο του σώματος μου.

Θησεύς: Την αγάπησες;

Αστερίων: Είχε πολύ όμορφο βλέμμα. Θα το χαρακτήριζα... ύποπτο βλέμμα. Αυτό με είχε τραβήξει άλλωστε με την πρώτη ματιά. Είναι... πως να το περιγράψω... όπως κάποιες γυναίκες που τις κοιτάς στα μάτια και αμέσως καταλαβαίνεις πως κάτι έχουν να σου πουν. Κάτι ενδιαφέρον. Ίσως ένα μυστικό. Ένα ποίημα που έχουν γράψει για σένα. Ίσως να θέλουν να κρύψουν κάτι που τους συνέβη στη ζωή τους. Ένας βιασμός, μια αποβολή, ένας θάνατος... μια απογοήτευση σε έναν έρωτα ζωής. Και το μόνο που καταφέρνουν είναι να δίνουν περιεχόμενο στα μάτια τους. Ακόμα κι όταν

κοιτάνε αλλού, το βλέμμα τους είναι τόσο... μεστό, τόσο χειροπιαστό, σου 'ρχεται να το αγγίξεις.

Θησεύς: Και τι έγινε τελικά;

Αστερίων: Είναι ότι πιο όμορφο μου έχει συμβεί στη μίζερη ζωή μου, Θησέα. Είναι το δροσερό χέρι που χαϊδεψε το πυρωμένο μου μέτωπο. Το ζεστό μάγουλο που ακούμπησε στην γυμνή μου πλάτη. Τη μέρα που την είδα τελευταία φορά, βρισκόμασταν στις απέναντι μεριές μιας διάβασης σε κάποια λεωφόρο. Είχε έναν πεντακάθαρο ουρανό εκείνη τη μέρα. Τα αυτοκίνητα περνούσαν με μεγάλη ταχύτητα ανάμεσά μας. Κοιταζόμασταν από μακριά και χαμογελούσαμε. Τα βλέμματα μας συναντιόνταν σαν μια γέφυρα πάνω απο τη πολύβουη λεωφόρο. Ο κόσμος στέκονταν γύρω μας, κάτω από τα φανάρια της διάβασης, περιμένοντας να περάσουν απέναντι και ήταν σαν να βρίσκονταν ρυθμισμένοι σε άλλο χρόνο. Μετά μου φάνηκε σαν όλος αυτός ο κόσμος να χάθηκε για μια στιγμή... Δυο φηγούρες σε ένα γκρίζο φόντο. Μόνο... Για λίγο.... Σε εκείνη τη διάβαση... το πράσινο δεν άναψε ποτέ. Τι σημασία έχει πια. Αυτές οι πόλεις των ανθρώπων είναι τελικά...

Θησεύς (τον διακόπτει, συγκαταβατικά): Λυπάμαι.

Αστερίων (χαμογελώντας με πόνο): Τι σημασία έχει πια... Ήρθα σε ρήξη με τον κόσμο έξω Θησέα, και με τον καιρό έμαθα την αλήθεια του... Οι πλανήτες στο σύμπαν, οι θάλασσες και οι στεριές, τα δάση, οι πόλεις και τα χωριά, οι ίδιες οι φλέβες των ανθρώπων: λαβύρινθος... Προτίμησα να γυρίσω σπίτι.

(Μικρή παύση) Είχα γράψει κι ένα ποίημα. Ήταν εκείνες οι μέρες τις νιότης μου, Θησέα. Οι μέρες που επέστρεφα σιγά σιγά εδώ. (απαγγέλει:)

«Έτρεχα απ' το πρωί στο βιομηχανικό κάμπο
αναζητώντας...

τα σοκολατένια μάτια

και την τσιγγάνικη ομορφιά σου,

φορτώνοντας τις θύμησες

σε απόκοσμα λιμάνια και

ρουθουνίζοντας γοργά θολή ανάσα

εκεί...

...κάτω από τον πορτοκαλί ήλιο.

Ύστερα, στόμωνε το κορμί

απ' τον κάματο της μέρας ,

και γυρνώντας στο λαγούμι μου,

με το δεξί χέρι ακουμπισμένο

στον υγρό τοίχο

(σαν από δάκρυα να'τανε;),

ψηλαφώντας βήμα βήμα

την ασέληνη νύχτα,

έγερνα να κοιμηθώ...

για λίγο έχοντας στ'αυτιά μου ακόμα

(για άκου τα πως κάνουν!)

τα αστικά τριζόνια.»

(Γονατίζει σιγά σιγά και ξαπλώνει αποκαμωμένος για να κοιμηθεί. Ο Θησεάς είναι κι αυτός εξαντλημένος, δείχνει ενδιαφέρον όσο μπορεί αλλά είναι σαν να ζει μέσα σε ένα όνειρο.)

Αστερίων: Κοιμήσου, Θησέα. Και σου εύχομαι να δεις όνειρα καλά. Όνειρα που θα σε λυτρώσουν.

(Σβήνουν τα φώτα.)

Σκηνή 4^η

(Φαίνεται σαν να είναι κάποιες ώρες αργότερα από την προηγούμενη σκηνή. Ο Αστερίων εισέρχεται από ένα ανελέητο κυνηγητό που έχει λήξει χωρίς αποτέλεσμα. Γυρίζει άπραγος. Βγάζει την περικεφαλαία. Ο Θησέας είναι αρκετά αποδυναμωμένος από την ασιτία. Κοιμάται ακόμα.)

Αστερίων: Πάλι τίποτα. Πάλι να γυρίζω ώρες και ώρες προσπαθώντας να πιάσω κάποιον, και το μόνο που τελικά κάνω είναι να ακονίζω τα γαμψά μου νύχια στους τοίχους καθώς περπατάω. Αυτός ο ήχος τους τρομάζει! Συνήθως τους αντιλαμβάνομαι από τη μυρωδιά. Έχω συνηθίσει των αέρα εδώ μέσα, έτσι που οποιαδήποτε καινούρια μυρωδιά μου φαίνεται αλλότρια και την εντοπίζω αμέσως. Και η μυρωδιά από το άγχος που αισθάνονται είναι πολύ χαρακτηριστική. Σαν να είναι θαμμένοι ζωντανοί μέσα σε έναν τάφο. Η μυρωδιά του ζωντανού εγκλωβισμένου! Οι ταλαίπωροι! Τι φόβος,... τί φόβος κάνει τη ραχοκοκκαλιά τους να σπαράσσεται! Πόσο ζωντανοί αισθάνονται εκείνη τη στιγμή. Γεμάτοι ζωή και γεμάτοι απελπισία! Χμ, δεν είμαι σίγουρος αν αισθάνονται απελπισία. Συνήθως τούτη την έχουν όσοι ακολούθησαν το μονοπάτι της γνώσης... που οδηγεί στην απόγνωση. Το νομοτελειακό μονοπάτι! Αυτοί μέσα στην άγνοιά τους... μόνο γεμάτοι ελπίδα μπορεί να είναι. Φόβος κι ελπίδα! Τι φρίκη! Τι άθλιο μείγμα για τις ορμόνες στα σώματα τους! (Κοιτάζει τον Θησέα που δείχνει να κοιμάται). Μάλλον αυτή θα είναι η μυρωδιά που πιάνω στον αέρα. Τόσο χαρακτηριστική και τόσο όμοια για όλους τους ανθρώπους.

(Μικρή πάυση)

Αστερίων: Ας αλλάξω όμως καλού κακού τους φωτισμούς μήπως κάποιος έχει αρχίσει να μελετάει πως να βγεί από εδώ. Αλλάζοντας τους φωτισμούς που πέφτουν πάνω στους τοίχους τους κάνω και μπερδεύονται έτσι ώστε...

(Πηγαίνει από την αριστερή μεριά του βωμού, και απο το πλάι του ανοίγει κάτι σαν ένα συρταράκι όπου υπάρχει ένα laptop με το οποίο ρυθμίζει το φωτισμό στον λαβύρινθο πατώντας λίγα κουμπιά.)

Αστερίων:...κάποιος τοίχος που φωτιζόταν πχ πράσινος να γίνει τώρα καφέ... Το αποτέλεσμα: ακόμα κι αν είχαν αρχίσει να ψάχνουν συστηματικά κάθε διαδρομή, τώρα την χάνουν κι αυτή. Είναι το φως που αφήνω εγώ να υπάρχει εδώ μέσα. Είναι το φως που εισπράττουν τα μάτια τους.

Οι ανόητοι. Δεν γνωρίζουν πόσο εύκολο είναι να μπει και να βγεί από έναν λαβύρινθο... Τη στιγμή που μπαίνεις από την είσοδο ακουμπάς το δεξί σου χέρι στον τοίχο και αρχίζεις να προχωράς. Τα βήματα σου μετά από έναν περίπατο θα σε οδηγήσουν πίσω στην ίδια πόρτα, με το χέρι σου να ακουμπάει το αριστερό δοκάρι της αυτή τη φορά. Δεν χρειάζεται ούτε καν να βλέπεις. Αυτό είναι όλο. Ένας περίπατος. Οι ανόητοι... δεν αντιλαμβάνονται ότι ο λαβύρινθος δεν αλλάζει. Είναι ίδιος πάντα. Μόνο στα μάτια μας αλλάζει...

(Φοράει την περικεφαλαία και ξεχύνεται πάλι στο κυνήγι.)

Σκηνή 5^η

(Σχεδόν αμέσως μετά την προηγούμενη σκηνή ο Αστερίων ξαναμπαίνει στη σκηνή. Η σκηνή είναι σαν ονειρική. Αυτή τη φορά δεν βγάζει την περικεφαλαία, στέκεται για λίγο πίσω από το βωμό χωρίς καν να στρέψει το βλέμμα του προς τον δεμένο Θησεά. Είναι λαχανιασμένος και φαίνεται επιθετικός. Κατευθύνεται αποφασιστικά στον Θησεά που είναι ακόμα κοιμισμένος.)

Θησεύς (παραμιλάει στον ύπνο του): Τρέχα, τρέχα γρήγορα... Αριάδνη μου βγές. Λίγο ακόμα πλησιάζεις. Ναι ! Βγές... Βγήκες... Αγάπη μου...

(Ο Αστερίων πέφτει στο ένα γόνατο, σηκώνει το χέρι του και πιάνει απο τα μαλλιά τον Θησεά ώστε να του τεντώσει το λαιμό... Σηκώνει και το άλλο χέρι με ένταση, έτοιμο να καταφέρει το φονικό χτύπημα στο ανυπεράσπιστο θύμα του. Μένει εκεί μετέωρος! Ο Θησεάς είναι σαν να ζει μια παραζάλη... Δεν αντιδρά. Το χέρι του Αστερίωνα τρέμει μετέωρο! Απειλεί τη ζωή του Θησεά! Πετάγεται πίσω ο Αστερίων! Βρυχάται ! Ουρλιάζει! Βγάζει βίαια την περικεφαλαία τη σηκώνει ψηλά, την κρατά από τα κέρατα και είναι έτοιμος να χτυπήσει με αυτήν το Θησεά στο κεφάλι! Το μάτι του γυαλίζει...)

(Σβήνουν τα φώτα.)

Σκηνή 6^η

(Ο Αστερίων είναι μισοκοιμισμένος στη δική του γωνία. Δείχνει πιο πολύ να κάθεται με κλειστά μάτια. Είναι ήρεμος. Ο Θησεάς είναι σαν να ξυπνάει σιγά σιγά... από εφιάλτη. Ανοίγει τα μάτια.)

Θησεύς: Παράξενο... Τι παιχνίδι αποφασίζει να σου παίζει το σώμα σου όταν δε το ταΐζεις. Δεν είναι μόνο που δεν υπακούν οι μύες. Αλλά αυτονομούνται τα πάντα.

Αστερίων: Το έχω νιώσει κι εγώ πολλές φορές.

Θησεύς: Σαν να θέλουν να επαναστατήσουν όλα τα όργανά σου... Ακόμα και το μυαλό κάνει ότι θέλει. Βλέπει οράματα. (χαμογελάει). Σαν τους διψασμένους στις ερήμους που βλέπουνε οάσεις. Είδα... είδα ότι πήγες να με σκοτώσεις. Ερχόσουν από το βάρβαρο κυνήγι σου... πεινασμένος... και αποφάσισες να κάνεις χρήση των 'αποθεμάτων' σου. (Γελάει ξεγυρισμένα). Αυτά μόνο στα όνειρα γίνονται!

Αστερίων: (γελάει ελαφρώς κι αυτός) Μόνο στα όνειρα ε; Ίσως όχι μόνο. Δε σκοπεύω να σε φάω όμως...ακόμα. Μάλλον θα σε λυπεί αυτό.

Θησεύς: Ναι. Γιατί ξέρω πως και αυτοί οι νεαροί που γυρίζουν στο λαβύρινθο θα έχουν ένα καλύτερο τέλος από εμένα. Τους σκοτώνεις ακαριαία, δεν τους βασανίζεις αργά αργά όπως κάνεις με εμένα. Έχουν και μια ελπίδα να βρουν την έξοδο.

Αστερίων: (διατηρώντας την εύθυμη κατάσταση του) Άμα την βρουν δεν την λένε και σε εμένα; Για άκου τι λέει... να βρουν την έξοδο. (Σοβαρεύει) Εξακόσια τέσσερα. Εξακόσια τέσσερα βήματα σε χωρίζουν από το σημείο που μπήκες στο λαβύρινθο

μέχρι εδώ. Τα έχω μετρημένα ένα προς ένα. Εξακόσια τέσσερα βήματα σε χωρίζουν από εκεί που λάμπει ο ήλιος. Από εκεί που αν έβγαινες με το κεφάλι μου στο χέρι σου θα έλεγες «η λύτρωση της πόλης» σου.

Θησεύς: Δύσκολο να τα κάνω αυτά στην κατάσταση που με έχεις. Άλλωστε δεν ξέρω να κάνω αυτά τα 604 βήματα, όπως λες, μέχρι την έξοδο.

Αστερίων: Μπορεί να μην τα ξέρεις αλλά μπορείς και να τα μάθεις. Άγνοια έχουν αυτοί οι νέοι που έφερες εδώ. Εσύ όχι Θησέα. Εσύ ήρθες υποψιασμένος. Το είδα στα μάτια σου. Στο βλέμμα του φονιά. Δεν έχεις το άλλοθι της άγνοιας εσύ.

Θησεύς: Και είναι αυτός ο λόγος για τον οποίον με κρατάς;

Αστερίων: Δεν ξέρω... περίμενα να έρθεις... περίμενα να με λυτρώσεις... Όταν σε είδα μπροστά μου με το σπαθί... Είναι βαριά αυτή η περικεφαλαία. Και μου πιάζει το κεφάλι. Ωρες ώρες την αισθάνομαι σαν μια τανάλια που πάει να μου συνθλίψει το μυαλό. Κι αυτό το μπουντρούμι, το μουχλιαμένο και υγρό, χρόνια με τα χρόνια σαν να στενεύει. Σαν να με πλησιάζει από παντού. Παίρνει σιγά σιγά τις διαστάσεις της περικεφαλαίας...

Θησεύς: Μπορείς να βάλεις και μόνος σου τέλος.

Αστερίων: Τι νόημα έχουν όλα αυτά; Δεν είμαι μόνο εγώ το πρόβλημα αυτού του οικοσυστήματος. Σάμπως αν με σκοτώσεις θα πάψει να υπάρχει ο λαβύρινθος και οι χαμένοι μέσα σε αυτόν;

Θησεύς: Το Μινώταυρο είχα σκοπό να αφανίσω! Αυτός είναι το κακό και η συμφορά. Δε βρίσκω την ευθύνη σε τίποτα από τα άλλα.

Αστερίων: Έτσι νομίζεις ε; Και πιστεύεις σκοτώνοντας με θα σταματήσεις τη διαίωνηση αυτού του κολασμένου δαιδαλώδους σύμπαντος; Θα βάλεις τέρμα στο λαβύρινθο; Δεν είναι λύτρωση πια αυτό Θησέα.

Θησεύς: Δεν είμαι σίγουρος ότι μπορώ να πώ τι είναι πια λύτρωση. Κι εμένα αν με δολοφονήσεις... δεν ξέρω αν θα είναι μια λύτρωση από το μαρτύριο μου αυτό. Το ότι τώρα ξέρω, είδα... με τρομάζει. Δεν με αφήνει να αισθανθώ ότι ο θάνατος σου θα με λύτρωνε. Ούτε κι ο δικός μου!

Αστερίων: Σαν να ακούω από τα σωθικά σου κάτι... που μοιάζει με βόμβο. Μια κραυγή που πλησιάζει.

Θησεύς: Τώρα πια, αυτό που περίμενα να κάνω, δεν γίνεται... Δεν γίνεται με τίποτα. Και είμαι... τώρα πια το αισθάνομαι, ο αδύναμος. Δεν έχω όρεξη να κάνω τίποτα. Μόνο το θάνατο μπορώ να καρτερώ. Και τούτον, όχι για να λυτρωθώ. Αλλά για να δραπετεύσω από εδώ.

Αστερίων: Είμαστε δυο αντίλαλοι μια προαιώνιας κραυγής...

Θησεύς: Όταν ήμουν μικρός, ο παππούς μου με έπαιρνε στις εξοχές. Μου άρεσαν αυτές οι εκδρομές. Τώρα που τις σκέφτομαι, ακόμα περισσότερο. Είχε τόσο φρέσκο αέρα να ρουφήξεις στα πνευμόνια σου. Εκεί μου είχε δείξει ένα παιχνίδι, αν μπορείς να το αποκαλέσεις έτσι... Πιάναμε 2 τερμίτες από το έδαφος και τους παγιδεύαμε σε ένα γυάλινο μικρό δοχείο που το γυρίζαμε ανάποδα σε ένα τραπέζι. Καθόμασταν από πάνω και χαζεύαμε. Πόσο όμοιο ήταν κάθε φορά! Τα 2 μυρμήγκια στην αρχή πιάνανε διαφορετικές μεριές του δοχείου και ψάχνανε για διέξοδο. Γυρνούσαν σύρριζα όλο το στόμιο του δοχείου. Σαν να χορεύαν κυκλικά, και με τις κεραίες τους να ψάχνουν μια τρυπίτσα να βγούνε. Μετά από λίγο σταματούσαν... Τότε άρχιζε ο χορός να πηγαίνει προς το κέντρο. Διστακτικά στην αρχή πλησιάζαν το ένα το άλλο... ανίχνευαν το ένα το άλλο. Και δεν περνούσαν λίγα λεπτά -μεγάλος χρόνος για τον μικρόκοσμό τους- κι αρπάζονταν το ένα με το άλλο. Χιμούσαν με μανία. Πόδια, κεραίες, δαγκάνες ...! Προσπαθούσε το καθένα να σκοτώσει το άλλο. Από το ένστικτο της πείνας; Από το κλειστοφοβικό αμόκ τους; Πες το όπως θες... Κάθε φορά το ίδιο πράγμα. Ο αγώνας σταματούσε μόνο με μια πράξη: ο πιο δυνατός τερμίτης ξεκολούσε με τις δαγκάνες

του το κεφάλι του αντιπάλου... κι φυσικά τον έτρωγε! Πέρασαν χρόνια που το έκανα τελευταία φορά. Μα το θυμάμαι σαν να' ταν χτες.

(Σιωπή. Ο Αστερίων λύνει και τα δυο χέρια του Θησεά. Ωστόσο ο τελευταίος είναι πολύ αδύναμος έστω και για να σηκωθεί.)

Θησεύς: Θα έμοιαζε με εδώ... αλλά διαφέρουν τα ντουβάρια.

Αστερίων: Για εμένα Θησεά, αυτός ο λαβύρινθος είναι κρυστάλλινα διαυγής. Μπορώ και βλέπω έξω σαν να ήταν ένα παράθυρο εκεί που βλέπεις εσύ τα ντουβάρια. Τα δέντρα, τους δρόμους, τα πάρκα, τις πλατείες... Τον κόσμο που και οι δύο ξέρουμε. Αλλά είναι τόσο μακριά και για τους δυο μας. Μόνο 604 βήματα. Απλά, εσύ δεν γνωρίζεις να τα κάνεις, ... κι εγώ δεν θέλω πια να τα κάνω.

Θησεύς (κοιτάζοντας το σπαθί απέναντι): Δεν έχω την πίστη ούτε πια να σε σκοτώσω... Δεν θέλω τίποτα.

Αστερίων: Έτσι είναι, το έχω νιώσει κι εγώ αυτό... Κι αν και σε περίμενα για την ίδια αυτή την πράξη, τώρα το βλέπω. Το γυάλινο δοχείο που μας περιβάλλει, έχει ήδη μόνο τον έναν τερμίτη...

Θησεύς: Τελείωσε με λοιπόν. Και φύγε... Πάρε και όσους μείναν μέσα. Να τους βγάλεις. Να νιώσεις τη λύτρωση και να δραπετεύσεις από εδώ μέσα.

Αστερίων: Αν υπάρχει μια λύτρωση για μένα Θησεά, είναι να μην υπάρχω. Να μην υπήρξα ποτέ! Αλλά πως να γίνει αυτό. Δεν υπάρχει λαβύρινθος χωρίς θηρίο μέσα. Και δεν υπάρχει θηρίο που να μην εκπέμπει σαν παλλόμενα σήματα έναν λαβύρινθο γύρω του. Ακόμα και αυτοί οι νέοι, οι χαμένοι εδώ. Ξέρεις πόσες φορές τους ζήλεψα; Πόσες φορές προτίμησα να είμαι στη θέση τους όταν με στοιβάζε στην ατσαλένια χούφτα της η απόγνωση;

Θησεύς: Αφησέ τους άλλους να βγούν τότε. Αφησέ τους να γυρίσουν πίσω στα σπίτια τους και στους ανθρώπους τους.

Αστερίων (ειρωνικά): Ναι ναι ... στα σπίτια τους...!

Θησεύς: Κάποτε υπήρχε και για εσένα ένα σπίτι που σε περίμενε... κι ένας άνθρωπος. Σε μια πόλη... που τις έδινε άλλο χρώμα. Που σου έδινε την έμπνευση να γράψεις ποίηση και να ερωτευτείς.

Αστερίων: Και που έγινε ο λόγος να ξαναγυρίσω στο λαγούμι μου... Και να βάλω το κεφάλι μου σε αυτήν την περικεφαλαία. (Θυμώνει) Τι ειρωνία Θεέ μου... Έχεις δει το χάρτη του μετρό μια μεγαλούπολης; Τα θεόρατα τσιμεντένια σώματα που κρύβουν τον ουρανό; Σε τί διαφέρει από εδώ; Αυτό που εσύ λες «μεγάλοι αρχιτέκτονες» της εποχής μας, εγώ, τους έμαθα από την καλή, τους λέω προσωπικούς μας Δαιδάλους... Τους λέω δεσμώντες. Εμπνευστές των λαβυρίνθων μας, των πολυδαίδαλων κελιών της ύπαρξης μας. Βγάλε τις πινακίδες από τις πλατείες και τους δρόμους, και να... τον έχεις. Για αυτόν τον προορισμό τους θέλεις έξω από τούτο το μέρος; Ε; Είναι παντού ο ίδιος λαβύρινθος... Θησεά! Αυτό είναι τελικά.

Θησεύς: Και γιατί να είσαι εσύ αυτός που θα καθορίσει τις τύχες τους; Θα λαχταράνε να βγούν, κι ας είναι οπουδήποτε αυτό.

Αστερίων: Ποιος σου είπε ότι καθορίζω τις τύχες τους εγώ; Το ρόλο μου κρατώ... μέσα στον δικό μου λαβύρινθο. Το λαβύρινθο που έγινε σπίτι μου! Δεν τρέφω αυταπάτες. Και ξέρω... να τον υπηρετώ το ρόλο καλά.

Θησεύς: Να φονεύεις αυτούς που έχουν άγνοια;

Αστερίων: Κι εσύ να τους γλυτώνεις από εμένα;

Θησεύς: Το δικαίωμα στη ζωή παλεύω να κρατήσω. Να απαλύνω τον πόνο των ανθρώπων μου! Και να απαλλάσω από συμφορές και δυστυχίες!

Αστερίων: Ακόμα κι αν χρειάζεται να σκοτώνεις με τον ίδιο ειδικό τρόπο;

Θησεύς: Αν χρειάζεται!

Αστερίων: Βλέπεις που έχεις κι εσύ το ρόλο σου και τον υπηρετείς σωστά;

Θησεύς: Τελειώνει με κτήνος! Δεν αντέχω άλλο! Βάλε τέλος!

(Σιωπή)

Αστερίων: Στην ιστορία των παιδικών σου χρόνων Θησέα, ο τερμίτης-νικητής τι κέρδιζε; Γέμιζε το στομάχι του για λίγο... αλλά το έπαθλο ήταν ο εγκλωβισμός. Σε ένα γυάλινο δοχείο ανάποδα. Με θεόρατα μάτια να τον κοιτάνε... να ρουφάνε κάθε στιγμή της καννιβαλικής μάχης. Κι αυτός... ο νικητής, να περιφέρει την άδεια ύπαρξη του, σε έναν άδειο χώρο, και να προσκρούει σε αόρατα τοιχώματα προσπαθώντας να βρει την έξοδο. Αν δεν είναι λαβυρινθος αυτό... τότε τι είναι;

Θησεύς (συντετριμμένος σχεδόν εκλιπαρεί): Δεν αντέχω ... φτάνει...

Αστερίων: Ενώ ο χαμένος; Αυτός τουλάχιστον δραπέτευε! Επαίρνε μια χαμηλότερη θέση στην τροφική αλυσίδα, αλλά γλύτωνε το τελευταίο σκαλοπάτι της απόγνωσης.

Θησεύς: Ανοίξτε τους τοίχους ...! Θέλω αέρα...!

Αστερίων: Κι εγώ Θησέα. Αλλά αλλοίμονο. Δεν τον βρήκα πουθενά.

(Πηγαίνει σιγά σιγά και τον δένει. Φαίνεται το ίδιο καταρακωμένος με το θύμα του.)

ΠΡΑΞΗ 3η

Σκηνή 1η

(Ο Θησεύς ξυπνά στη θέση του. Τα χέρια του είναι λυμένα. Η περικεφαλαία βρίσκεται στη θέση της, αλλά ο Αστερίων λείπει.)

Θησεύς: Τι συμβαίνει; Που είναι ο Αστερίων; Πρώτη φορά είναι η περικεφαλαία εδώ και λείπει αυτός. (κοιτάζει τα λυμένα χέρια του). Και τα χέρια μου... Δεν είναι ... (Προσπαθεί να σηκωθεί με κόπο. Δεν τον βαστούν τα πόδια του. Καχύποπτα εξετάζει το χώρο γύρω του). Είμαι μόνος. Είμαι μόνος. Η' το έκανε επίτηδες ή με ξέχασε λυμένο. (αναπτερόνεται) Δεν είναι εδώ. Με άφησε λυμένο. Τι συμβαίνει; Τι παγίδα μου ετοιμάζει; (η ανάσα πιο γρήγορη και κοφτή). Θα βγήκε πάλι για να κυνηγήσει και με άφησε. Νομίζει ότι δεν μπορώ να φύγω. Νομίζει ότι... (αρχίζει να πηγαίνει προς την έξοδο το δωματίου). Με άφησε ελεύθερο... Αυτό είναι ... (αρχίζει να τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορεί με τα αδυνατισμένα πόδια του).

(Ακολουθούν σκηνές όπου ο Θησέας πηγαиноέρχεται μπροστά από την πόρτα του δωματίου, προφανώς προσπαθώντας να καταλήξει στο σωστό δρόμο που οδηγεί έξω. Κάθε φορά που περνάει από το σημείο αυτό ρίχνει μια ματιά στην περικεφαλαία για να βεβαιωθεί ότι δεν ξαναπέρασε από εκείνο το σημείο ο Αστερίων. Μετά από αρκετές επαναλήψεις ξαναπαίρνει αποκαμωμένος στο δωμάτιο, και σωριάζεται μπροστά από το βωμό με την περικεφαλαία. Ακουμπάει την πλάτη του σε αυτόν.)

Θησεύς: Τι σατανικό κατασκεύασμα! Κάθε φορά νομίζω ότι πήρα άλλο διάδρομο και όλο εδώ καταλήγω ξανά. Τόση ώρα τρέχω και δεν συνάντησα κανένα από τους νέους. Ούτε τον Αστερίωνα. Τι έγινε; Τι παιχνίδι μου σκαρώνει; Τι μέρος είναι αυτό

Θεέ μου; Όχι, δεν πρέπει να μένω εδώ. Μπορεί να γυρίσει από στιγμή σε στιγμή. Όσο έχω ακόμα δυνάμεις και με κρατούν τα πόδια μου... πρέπει να ψάξω την έξοδο.

(Σηκώνεται και ξαναφύγει. Ακολουθούν οι ίδιες σκηνές μόνο που τώρα όταν περνάει μπροστά από την πόρτα του δωματίου και αντικρύζει την περικεφαλαία ανέπαφη γεμίζει ολοένα και περισσότερο τρόμο. Ξαναμπαίνει μισοπεθαμένος.)

Θησεύς: Άδικος κόπος... Τι κατάρα μου επιφύλαξαν οι θεοί. Χειρότερη κι από το βασανιστήριο του Σίσσυφου. Αυτή η μήτρα που έθρεψε τον Αστερίωνα, αυτή είναι κι σαρκοφάγος μας. (Σωριάζεται μπροστά από το βωμό) Εδώ μένει λοιπόν να γίνει ο τάφος μου. Με θάνατο μαρτυρικό από την πείνα. Την πείνα! Ας είναι όμως θα τον υπομείνω... για να μου δώσει το εξιτήριο... να μου δώσει την άκρη του χαμένου σπάγγου. Που σε μια τόσο δα κλωστή στήριξα όραμα, ζωή και πρόσωπα αγαπητά. Τα μέρη που επισκέφθηκα στη ζωή μου... τη στάση μου απέναντι στα πράγματα... την πόλη μου και τους ανθρώπους. Κι εύχομαι η αγάπη μου... θεοί ικετεύω μονάχα ας έχετε αυτήν καλά, να γίνει ο Πήγασος που θα ταξιδέψει την ψυχή μου όταν θα αυτή θα εγκαταλείψει το κλουβί. Που είναι αυτή... η σκέψη μου σε αυτήν και την αγάπη της... που θα με αρμενίσει σα μια βαρκούλα στην αγκαλιά του Άδη. Ας την έβλεπα μια στιγμή μονάχα, και θα ήθελα να πεθάνω στην αγκαλιά της.

(Σιωπή... Ο Θησεύς λιποθυμεί.)

Σκηνή 2η

(Εμφανίζεται πίσω από το βωμό η Αριάδνη. Είναι μια οπτασία. Πειρασμός στον ταλαιπωρημένο Θησέα. Μένει ακίνητη σαν προτομή. Τη φωτίζει ένας προβολέας. Το ίδιο και τον Θησέα που βρίσκεται καθισμένος μπροστά από το βωμό. Όλα τα υπόλοιπα σκοτεινά. Μιλάνε χωρίς να κοιτάζονται.)

Θησεύς: Αγάπη μου; Ήρθες να με βρεις;

Αριάδνη: ...

Θησεύς: Εδώ είμαι αγαπημένη μου... κοίτα με, πλησίασε να σε αγκαλιάσω. Αχ, Σωτήρα μου εσύ. Πόσο λαχτάρησα τις μέρες της σκλαβιάς μου... να σε ανταμώσω. Να σ'αγκαλιάσω και να κλάψω στα μαλλιά σου. Να ανασάνω το δέρμα σου. Αγάπη μου γλυκειά.

Αριάδνη: ...

Θησεύς: Αριάδνη; Αριάδνη μου;

Αριάδνη: Χάθηκα Θησέα...

Θησεύς: Καλή μου τι είναι αυτά που λες; Γύρνα και κοίταξε με!

Αριάδνη: Χάθηκα Θησέα... Δεν είμαι εδώ. Έτρεξα πολύ ψάχνοντας να βρω την έξοδο. Κρατούσα ένα κομμάτι σπάγγο στα χέρια μου. Ένα κομματάκι σπάγγο. Μα Θεέ μου... σαν να ήταν όνειρο. Σαν εφιάλτης. Αναζητούσα στο πάτωμα την άκρη... να την βρω... και έτρεχα να βρω σιγά σιγά το φως του ήλιου... το αληθινό φώς.

Θησεύς: Τι έγινε καλή μου; Που βρίσκεσαι; Βγήκες από τούτο το λαγούμι; Που είσαι;

Αριάδνη: Έτρεχα φοβισμένη... μπορεί και ώρες. Μέρες. Κάθε στροφή κι ελπίδα. Κάθε ελπίδα και απογοήτευση. Άκουγα φρικιαστικούς βρυχηθμούς, κι αλλαλαγμό ανθρώπων. Γιατί μας μάθαν να φοβόμαστε. Και λίγο ακόμα! Κι ακόμα λίγο! Οι

βρυχηθμοί σαν να ήταν μέσα μου. Σαν να ήταν λίγο από την ανάσα μου κι έτρεχα να ξεφύγω... Σε σκέφτομαι γλυκέ μου!

Θησεύς: Που είσαι Αριάδνη; Κατάφερες να βγεις; Γιατί δεν μπήκες να με βρεις; Γιατί δεν μπήκες με τον σπάγγο να με βγάλεις; Που είσαι Αριάδνη;

Αριάδνη: Έτρεχα φοβισμένη... Κάποιες φορές, τα φώτα άλλαζαν, μπορεί να ήταν και η ιδέα μου. Προσπαθούσα να θυμηθώ... έστιβα το μυαλό μου να θυμηθώ από ποία σημεία περάσαμε. Μου φαινόταν πως δεν θα τελείωνε ποτέ. Πως συνέχεια μεγάλωνε ο λαβύρινθος ίσα και μόνο για να μην βρω την έξοδο του εγώ.

Θησεύς: Αγάπη μου! Πολυαγαπημένο προσωπάκι μου! Γυρίζεις ακόμα χαμένη στα μονοπάτια του λαβύρινθου; Που είσαι; Φώναξε μου. Μια φωνή σου αρκεί! Να αντηχήσει στα μουσκεμένα τοιχώματα και σου τ'ορκίζομαι: οι δυνάμεις κανενός κόσμου δεν θα με κρατήσουν μακριά σου. Κανένας τοίχος δεν θα με εμποδίσει!

Αριάδνη: Θησέα μου! Καλέ μου. Πόσο μόνη ένιωθα. Και παρακάλεσα... παρακάλεσα σπαράζοντας τα σπλάχνα μου... στραγγίζοντας τα πνευμόνια μου σε κάθε λυγμό... Και σε θεούς και δαίμονες παρακαλούσα, να με συντρέξουν να δω το φως της μέρας... να βγω από τούτη την κόλαση, το χάος, να σωθώ καλέ μου... να σωθώ. Και τίποτα άλλο! Να τρέξω να τρέξω μακριά από αυτόν τον τάφο!

Θησεύς: Θα μ'αφηνες πίσω σου;! Εμένα δεν με αναζήτησες; Τις ώρες που έμενα μονάχος με το κτήνος; Το ιδρωμένο χέρι μου που κράταγες σαν μπαίναμε μαζί εδώ; Δεν θα γυρνούσες πίσω να με πάρεις; Πως θα άντεχες να με αφήσεις ξοπίσω τρέχοντας μονάχη για την έξοδο; Πώς θα ήταν το φως της μέρας χωρίς να σε κοιτούν τα μάτια μου; Που είσαι Αριάδνη; Έλα να με πάρεις!

Αριάδνη: Τι θα μπορούσα να κάνω μόνη μου; Με λιγοστή ανάσα μέσα μου... σαν να ξεψυχούσα. Με το κεφάλι μου στραμμένο στο τέλος κάθε διαδρόμου; Κάθε ατέλειωτου διαδρόμου... με πλανευτικό τέλος και στροφή... Διάδρομος με διάδρομο, τοίχος με τοίχο... και κάθε μου ανάσα πρίν τελέψει: να βγω! Να βγω!

Θησεύς: Έλα να με πάρεις Αριάδνη! Που είσαι Αριάδνη;

Αριάδνη: Έχω χαθεί Θησέα. Έχω χαθεί...

(Παύση. Ο Προβολέας που φωτίζει την Αριάδνη σβήνει. Εκείνη εγκαταλείπει τη σκηνή. Μένει ο Θησεάς μόνος. Σιωπή.)

Θησεύς:

«Χάθηκες κι εσύ,

Όπως ένα σωσίβιο στη μέση του πελάγους...

Και τι έμεινε;

Ένα κομμάτι σπάγγου δεμένο στα χέρια μου,

Λίγος ιδρώτας στα βρώμικα μαλλιά...

Και 604 βήματα. Ένα προς ένα μετρημένα.

Πως αντηχούν την απουσία σου τα βήματα μου;

Και τι απέγινε πια ο κόσμος μου;

Ένα κεφάλι σε άλλο σώμα,

Γυμνοί τοίχοι,

Ένα ταξίδι με τα πόδια...

(Αστερίων- φωνή από το megάφωνο που συμπληρώνει με συγκατάβαση τα λόγια του ήρωα): Ένας πεζόδρομος κλειστός...»

Σκηνή 3^η και τελευταία

(Σκηνικό: Ο Θησεύς βρίσκεται ακουμπισμένος με την πλάτη στην μπροστινή μεριά του βωμού, κάτω από την περικεφαλαία.)

Θησεύς: Κυλάνε αργά οι ώρες όταν περιμένεις το τέλος... κι όταν δεν περιμένεις τίποτα. Και με φοβίζει πότερο απ' όλα, αυτά που βλέπουν από μόνα τους τα μάτια. Αυτά τα σφυροκοπήματα που μου διαπερνούν το μυαλό. Στέγνωσαν τα σωθικά μου από την πείνα. Και οι αισθήσεις μου. Στεγνές. Να μην μου προσφέρουν έστω και στα στερνά μου τη γλυκύτητα που θα με συνόδευε στο τέλος. Πεινάω! Για πρώτη φορά νιώθω την πείνα σαν να με τραβάει με το μολυβένιο χέρι της από τα μηνίγγια. Ακόμα κι αυτή να με βασανίσει μέχρι την τελευταία στιγμή! Είναι παράξενο... μα μου έρχεται στο μυαλό ο Αστερίων. Δεν αισθάνομαι πια χαμένος στο λαβύρινθο. Αλλού...

(Μικρή πάυση. Κοιτάζει το χέρι με τον κομμένο σπάγγο)

Θησεύς: Όλη μου η ζωή ήταν ένας αγώνας. Πάλευα πάντα για αυτό που πίστευα ότι ήταν το σωστό. Αντιμετώπισα ένα σωρό αποβράσματα που λήστευαν και σκότωναν στους τόπους των συνανθρώπων μου. Είχα ένα σκοπό, και υπηρετούσα το ρόλο μου με μια βαθιά πίστη μέσα μου. Κι όλα αυτά γιατί; Είχα την πεποίθηση ότι στο τέλος υπήρχε η λύτρωση. Των άλλων... και στο κάτω κάτω κι η δική μου. Να 'ναι το έπαθλο μια αγαλλίαση για την κούραση της ψυχής. Η κάθαρση! Ακόμα κι εδώ. Τις μέρες που πέρασα με τον Αστερίωνα, αυτόν τον ανθρωπόμορφο Μινώταυρο, μέχρι και το τελευταίο κύτταρο της ύπαρξής μου, έστεκε στο να κρατηθώ μέχρι τέλους. Να φύγω ηρωικά... Τώρα; Μόνος εδώ, να περιμένω ένα μάταιο τέλος... Και με την ύπουλη ανταρσία των ίδιων μου των αισθήσεων. Χαμένος. Χαμένος μέσα στο λαβύρινθο! Σε όλους τους λαβύρινθους που θα μπορούσαν να υπάρχουν... Με έπαθλο; Την πείνα, που χάσκει σαν αιώνιο χωνί. Και τη γνώση! Τη γνώση για αυτή την ίδια την ύπαρξη του λαβυρίνθου. Στους διαδρόμους-φλέβες του, και στο αντάμωμα της ψυχής μου με την δική του. Για φαντάσου! Σαν να ακούω κι εγώ τη φωνή του τώρα. Και μου μοιάζει... σαν μια πανανθρώπινη κραυγή μέσα σε ένα άδειο προσώπαιο...

(Περνάει το χέρι του πάνω από το κεφάλι του και ακουμπάει χωρίς να βλέπει την πρόσοψη της περικεφαλαίας. Σταματάει απότομα. Σηκώνεται, πιάνει την περικεφαλαία και την βγάζει από τη θέση σαν να πιάνει ένα εύθραυστο αντικείμενο.)

Θησεύς: Και δεξ με ποια συντροφιά για τις τελευταίες στιγμές. Ένα σύμβολο... μια μορφή που τόσοι αντίκρυσαν πριν αφήσουν την στερνή πνοή τους! Την ίδια εικόνα θα έχω κι εγώ σαν σβήνουν τα μάτια μου. Τόσοι πολλοί το πέρασαν για ένα δαιμονικό θηρίο, ενώ στην πραγματικότητα μέσα εδώ... (βάζει το χέρι του μέσα στην περικεφαλαία και τρομάζει!)

Θησεύς: Θεοί! Είναι ακόμα μουσκεμένη από τον ιδρώτα του! (φωνάζει-ουρλιάζει:) Αστερίωνα! Αστερίωνα που είσαι; Που κρύβεσαι Αστερίωνα; (λυγίζει και πέφτει στα γόνατα με την περικεφαλαία στα χέρια. Σπαράζει!) Γιατί έφυγες Αστερίωνα; Γιατί δραπέτευσες; Με έβαλες να περπατήσω τα σκαλοπάτια προς τα κάτω, και μ'αφησες μονάχο να κατέβω το τελευταίο! Κι εσύ χάθηκες! Δεν το θέλω... δεν το 'θελά ποτέ μου! Γιατί διάλεξες εμένα; Γιατί γάντζωσες την ψυχή μου στο κέντρο του

λαβύρινθου; Που είσαι τώρα; Γιατί με άφησες μόνο Αστερίωνα μέσα σε αυτό το γυάλινο δοχείο;

(Λυγμοί. Σιωπή.)

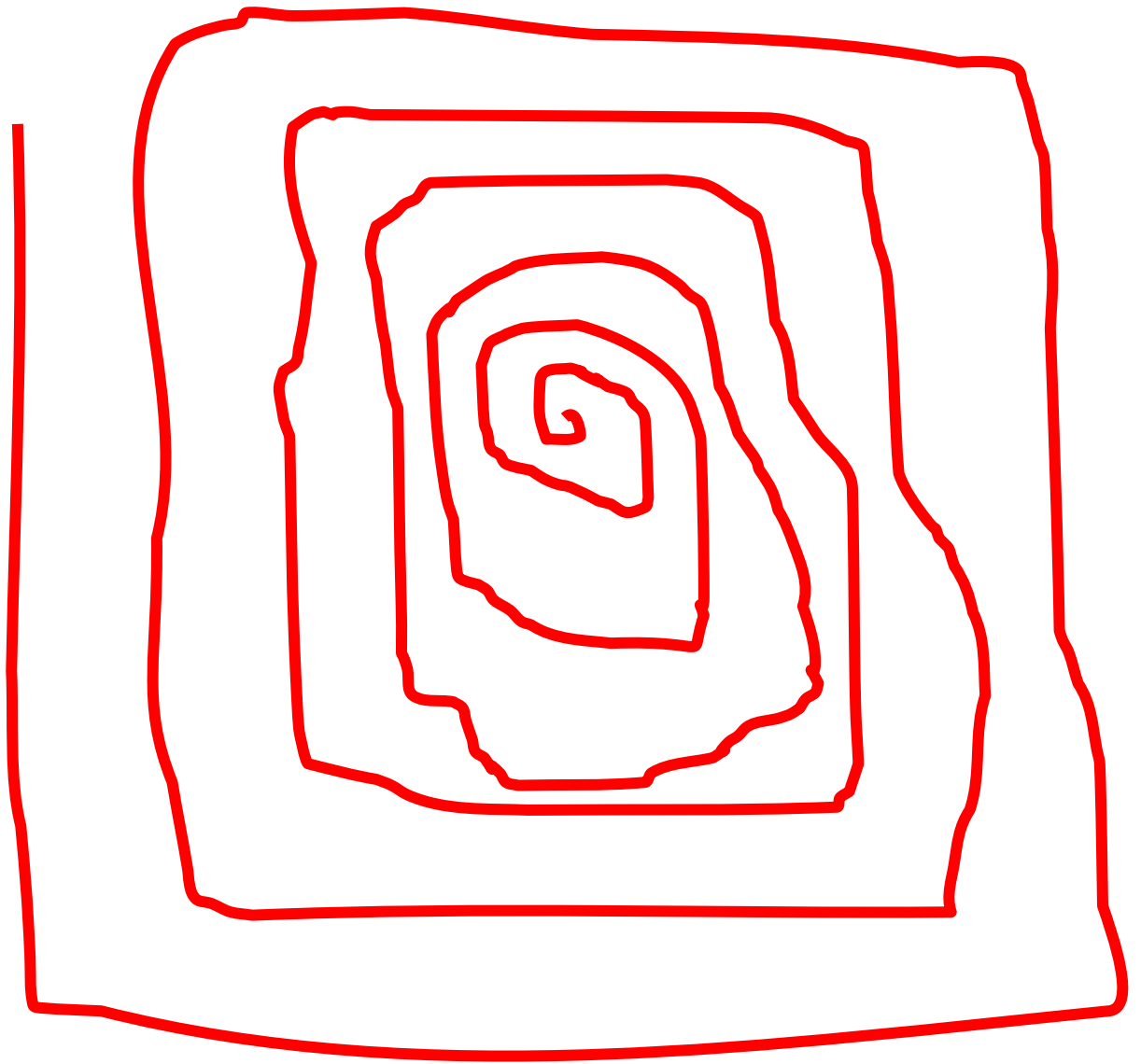
(Ακούγονται κάποιοι ψίθυροι, που σιγά σιγά δυναμώνουν... Είναι φωνές νέων που τριγυρίζουν στο λαβύρινθο. Μοιάζουν να πλησιάζουν σιγά σιγά τρομαγμένοι. Ακούγονται από διάφορες φωνές οι ακόλουθες προτάσεις: «Από εδώ δεν περάσαμε σου λέω» «κι εγώ έτσι νομίζω» «αυτόν τον τοίχο δεν τον θυμάμαι» «κάντε γρήγορα όμως, και ησυχία» «μπορεί να είναι κάπου εδώ γύρω» «έχω μέρες όμως να τον ακούσω».)

(Ο Θησεύς σηκώνει απότομα το κεφάλι. Το βλέμμα του είναι καρφωμένο στο χάος. Τα μάτια γουρλωμένα. Σηκώνεται αργά αργά. Σφίγγει την περικεφαλαία στα χέρια του. Τρέμει. Σαν να θέλει να την συνθλίψει. Με όψη ανθρώπου που βιώνει τη φρίκη και με συσπάσεις του προσώπου, φοράει με τον ίδιο τελετουργικό τρόπο την περικεφαλαία! Αναπνέει μερικές φορές να γεμίσουν τα πνευμόνια. Και βρυχάται! Βρυχάται προς το κοινό με τον ίδιο τρόπο όπως κι Αστερίων. Αντηχεί ο ήχος παντού το ίδιο τρομακτικά. Ακούγονται φωνές αγωνίας και τρεχαλητά από τους νέους. Με στάση σώματος έτοιμου να επιτεθεί, ξεχύνεται προς τους διαδρόμους στο κυνήγι της σάρκας. Της ανθρώπινης σάρκας!)

(Σβήνουν τα φώτα. Αυλαία. Ακούγονται ακόμα τα ουρλιαχτά των νέων που έχουν αντιληφθεί ότι τους κυνηγάει ο «Μινώταυρος».)

(Ανάβει ένας προβολέας στη σχισμή της αυλαίας. Ο Θησεύς φορώντας πάντα την περικεφαλαία ξεπροβάλλει απότομα από τη σχισμή και βρυχάται προς το κοινό.)

Τ Ε Λ Ο Σ

ISBN 978-960-99830-1-3